

บทที่ 2

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดค่านินการกิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬาของศูนย์เยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครและเทศบาล จึงควรจะต้องทำความเข้าใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการจัดค่านินการกิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬาของศูนย์เยาวชนโดยละเอียดและชัดเจน ซึ่งจะนำเสนอตามลำดับหัวข้อดังนี้ คือ

1. แนวคิดเกี่ยวกับเยาวชน
2. การบริหารและการดำเนินงาน
3. แนวคิดทฤษฎีของศูนย์เยาวชน
4. ศูนย์เยาวชนของกรุงเทพมหานคร
5. ศูนย์เยาวชนของเทศบาล
6. กิจกรรมเยาวชน
7. การออกกำลังกายและกีฬา
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายนอกประเทศ

ความหมายของ “เยาวชน”

คำว่า “เยาวชน” ได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลายท่าน ดังนี้

สมบัติ กาญจนกิจ (2540) กล่าวว่า “เยาวชน” หมายถึง บุคคลที่มีอายุไม่เกิน 25 ปี ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ ปี 2521

เสาวนีย์ เสนาสุ (2532) ได้กล่าวว่า ไม่ว่าจะเยาวชนจะมีความหมายแตกต่างกันอย่างไร แต่สิ่งหนึ่งที่เป็นที่ประจักษ์และเป็นที่ยอมรับเป็นสากลก็คือ เยาวชน คือ อนาคตของประเทศชาติ เป็นทรัพยากรและพลังที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ เป็นผู้สืบทอดวัฒนธรรมประจำชาติ

การบริหารและการดำเนินงาน

คำว่า « การบริหาร » ได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลายท่านดังนี้

สมพงษ์ เกษมสิน (2526) ได้สรุปว่า « การบริหาร คือ การใช้ศาสตร์และศิลป์ นำเอา ทรัพยากร (Administrative resources) มาประกอบการตามกระบวนการ (Process of Administration) ให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ »

ปรีชา กถินรัตน์ (2536) ได้สรุปว่า การบริหารในฐานะกิจกรรมหรือการปฏิบัติงานนั้น มีความหมายที่มีแนวทางสำคัญ 4 ประการ คือ

1. ต้องเป็นการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป
2. ใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ในการทำงานร่วมกัน
3. ใช้ทรัพยากรการบริหารอย่างเหมาะสมทั้ง คน เงิน และวัสดุ อุปกรณ์ ฯลฯ มาประกอบการตามกระบวนการบริหาร
4. คำนึงถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผล และเป็นที่ยังพอใจของผู้ร่วมปฏิบัติงานและองค์การ

สมพงษ์ เกษมสิน (2526) ได้กล่าวว่า ทรัพยากรการบริหารหรือปัจจัยพื้นฐาน (Administrative resources) ที่ใช้ในการบริหารอันสำคัญมีอยู่ 4 ประการ คือ คน (Men) เงิน (Money) วัสดุสิ่งของ (Material) และวิธีจัดการ (Method) หรือที่เรียกสั้น ๆ ว่า 4M's การที่จัดว่า ปัจจัยทั้งสี่เป็นปัจจัยพื้นฐานในการบริหารก็เพราะเหตุว่า ในการบริหารเกือบทุกประเภทจำเป็นต้องอาศัยคน เงิน วัสดุสิ่งของ และวิธีจัดการเป็นองค์ประกอบสำคัญไม่ว่าการบริหารนั้นจะเป็นการบริหารราชการหรือการบริหารธุรกิจก็ตาม

ลูทิก และเออร์วิค (Luther Gulick and Lynadall Urwick, 1937 อ้างถึงใน ดิน ปรัชญพฤทธิ์, 2534 ; ระวีง เนตรโพธิ์แก้ว, 2529) ทั้งสองท่านมีประสบการณ์ในการทำงานมาก และมีตำแหน่งหน้าที่การงานในระดับสูง ซึ่งทั้งสองท่านได้เขียนหนังสือร่วมกันเล่มหนึ่ง ชื่อว่า "Papers on the Science of Administration" และในหนังสือเล่มนี้ได้เสนอหน้าที่หลักในการบริหารงานหรือการจัดการ โดยกล่าวว่า การบริหารหรือการจัดการที่มีประสิทธิภาพนั้น จะต้องประกอบด้วย POSDCORB ซึ่งย่อมาจากคำต่อไปนี้ คือ

P = Planning หมายถึง การวางแผน หรือการกำหนดวิธีการปฏิบัติงานหรือแผนการไว้ เป็นการล่วงหน้าว่าจะปฏิบัติงานอะไรและอย่างไร เพื่อผลสำเร็จตามที่ต้องการ ซึ่งจะต้องคำนึงถึงนโยบาย (Policy) ทั้งนี้เพื่อใช้แผนงานที่กำหนดขึ้นไว้มีความสอดคล้องต้องกันในการดำเนินงาน เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปโดยถูกต้องและสมบูรณ์

O = Organizing หมายถึง การจัดองค์การ หรือแบ่งส่วนราชการ หรือการจัดโครงสร้างงานที่ประกอบด้วย การกำหนดตำแหน่งงาน การจัดกลุ่มงานเป็นหน่วย เป็นแผนก หรือเป็นกอง

S = Staffing หมายถึง การจัดบุคลากร หรือการบริหารงานบุคคล โดยการจัดหาบุคคลมาปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับการจัดองค์การ การใช้ประโยชน์บุคคล การบำรุงรักษา และการพัฒนาบุคคลให้มีความรู้ ความสามารถสูงขึ้น

D = Directing หมายถึง การอำนวยการ หรือการกำกับดูแลให้การดำเนินงานดำเนินไปตามวิธีการที่กำหนดขึ้น รวมทั้งการเร่งรัดงานให้เป็นไปตามนโยบาย และเพื่อนำไปสู่การบรรลุ เป้าหมายขององค์กร

Co = Coordinating หมายถึง การร่วมมือประสานงานกัน หรือการติดต่อประสานงานระหว่างบุคคลและหน่วยงาน เพื่อให้เกิดความเข้าใจอันดี และเกิดความประหยัดทั้งทางด้านบุคคล วัสดุ ทรัพยากรอื่น ๆ และเวลา

R = Reporting หมายถึง การรายงานผลการปฏิบัติงาน วิธีการขององค์กรเกี่ยวกับการให้ข้อเท็จจริงหรือข้อมูลของการปฏิบัติงาน รวมทั้งการประชาสัมพันธ์ให้สาธารณชนทราบ ตลอดจนการใช้รายงานเป็นเครื่องตรวจสอบผลงาน ติดตามผลงาน และควบคุมงาน

B = Budgeting หมายถึง การจัดทำงบประมาณของหน่วยงาน การปฏิบัติในด้านการเงิน การกำหนดรายรับรายจ่าย การควบคุมการใช้จ่ายเงินในลักษณะต่าง ๆ

นอกจากนี้ จันทร ห่องศรี (2537) ยังได้กล่าวไว้ว่า งบประมาณมีความสำคัญในการจัดดำเนินงานของนันทนาการเป็นอย่างมาก ที่มาของงบประมาณ คือ

1. ได้จากงบประมาณแผ่นดิน คือ รัฐบาลหรือหน่วยงานของรัฐสนับสนุนทางการเงิน
2. ได้จากผู้มีจิตศรัทธาบริจาค อาจบริจาคเป็นเงิน อุปกรณ์ ที่ดิน ให้บุคลากรมาช่วยก่อสร้าง
3. ได้จากรายได้ เช่น ได้จากค่าสมัครสมาชิก ได้จากการจัดงานพิเศษต่าง ๆ ได้จากการขายของ การให้เช่าสถานที่ เป็นต้น

แนวความคิดของศูนย์เยาวชน

เด็ก วานิชยังกูร (2512) ได้กล่าวว่า ศูนย์เยาวชนตามความมุ่งหมายที่ค่านิยมการอยู่ทั่วไป คือ สถานที่สำหรับเยาวชนชายหญิงได้เข้ามาใช้เวลากว้างให้เป็นประโยชน์ด้วยวิธีเข้าร่วมเล่นกีฬา อ่านหนังสือที่มีประโยชน์ เข้ามารับการฝึกสอนความรู้บางอย่างที่ต้องการ ตลอดจนการทำงานและอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะด้วยวิธีต่าง ๆ ที่ศูนย์เยาวชนจัดให้ และเยาวชนเองมีความต้องการ ที่เรียกว่า เข้าร่วมกิจกรรมของศูนย์ โดยผู้ดำเนินการศูนย์เยาวชนมีความมุ่งหมายเพื่อที่จะให้กิจกรรมที่จัดขึ้นนั้น เป็นประโยชน์แก่เยาวชนทั้งทางตรงและทางอ้อม ในทางตรงนั้นเพื่อให้เยาวชนได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินได้ใช้เวลากว้างที่มีอยู่ในทางที่ถูกต้องแทนที่จะใช้ไปในทางที่ผิด ส่วนในทางอ้อมนั้นก็เพื่อให้กิจกรรมที่จัดขึ้นนั้นส่งเสริมปรับปรุงบุคลิกภาพของเยาวชน เพื่อประโยชน์ในด้านป้องกันแก้ไข และสร้างสรรค์ตัวเยาวชนเอง

สมบัติ กาญจนกิจ (2540) ได้กล่าวว่า ศูนย์เยาวชน หมายถึง สถานที่สร้างเสริม ประสิทธิภาพนั้นทนากการให้เยาวชน หรือสถาบันที่จัดให้เยาวชนท้องถิ่นได้มีโอกาสพบปะสังสรรค์ ใช้เวลากว้างหลังการศึกษาค้นคว้าหรือประกอบกิจกรรมใด ๆ แล้วได้พักผ่อนหย่อนใจให้เป็นประโยชน์ในทางที่ดีเพื่อความสามัคคี มิตรสัมพันธ์ เล่นกีฬา หาคความรู้ ทำประโยชน์ร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป็นการจัดกิจกรรมให้ได้ใช้ชีวิตไปในทางที่ดีงามก่อนประโยชน์ส่วนตน และประเทศชาติ

ประวัติความเป็นมา

เสาวนีย์ เสนาสุ (2532) ได้กล่าวว่า ศูนย์เยาวชนของกรุงเทพมหานครเกิดขึ้นสืบเนื่องมาจาก ดร.ชำนาญ ชูบุรุษ ได้เดินทางไปเยือนประเทศต่าง ๆ ในยุโรป ขณะที่ยังเป็นนายกเทศมนตรี พร้อมด้วยคณะซึ่งมี คุณศิริพร สิรินาม หัวหน้ากองการศึกษาในขณะนั้น จากการศึกษาดูงานในครั้งนั้น ท่านได้สังเกตเห็นว่าเด็ก ๆ ในต่างประเทศเมื่อมีเวลากว้าง มักไปรวมกันอยู่ตามสโมสรของเด็กหรือตามศูนย์เยาวชน ซึ่งจัดไว้ที่ท้องถิ่นนั้น ๆ ในศูนย์เหล่านั้นมีอุปกรณ์การเล่น การบันเทิงสนองความต้องการของเด็กเป็นอันมาก จึงได้ปรึกษารื้อฟื้นว่าการจัดกิจกรรมให้แก่เด็กนี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดบริการให้แก่ท้องถิ่น เช่นเดียวกับจัดสวนสาธารณะและที่ พักผ่อนหย่อนใจให้กับประชาชนเหมือนกัน เพื่อเด็กและเยาวชนจะได้มีโอกาสใช้เวลากว้างจากการศึกษา ค้นคว้าหรือประกอบกิจกรรมใด ๆ และมาร่วมสนุกสนานหาความรู้ ความบันเทิง หรือร่วมกันทำงานสาธารณะ

ประโยชน์ต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งการจัดกิจกรรมสำหรับเยาวชนนั้น จะเป็นการแก้ไขปัญหาวัยรุ่นได้เป็นอย่างดีทางหนึ่ง

ดังนั้น ในปี พ.ศ.2503 กองการศึกษา เทศบาลนครกรุงเทพฯ จึงได้จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาดำเนินงานในเรื่องนี้โดยเฉพาะ และได้รับความร่วมมือจากสโมสรองค์การและหน่วยราชการต่าง ๆ เป็นอย่างดี ในปีเริ่มแรกคณะกรรมการฯ ได้รับทุนจากเอเชียเฟรนด์ชิป และทุนจากการจัดรายการแข่งขันชกมวย ณ เวทีทุมพินีมาเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานของศูนย์เยาวชน ศูนย์เยาวชนที่เริ่มจัดตั้งครั้งแรก มี 3 แห่ง คือ

1. ศูนย์เยาวชนพระนคร ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นศูนย์เยาวชนเทเวศร์ ตั้งอยู่ริมถนนกรุงเกษม
2. ศูนย์เยาวชนทุมพินี ปัจจุบันตั้งอยู่บริเวณสนามไอ้บัวป่า สวนทุมพินี
3. ศูนย์เยาวชนสวนอ้ออ ปัจจุบันตั้งอยู่ ถนนสุขุมวิท บริเวณตำบลสวนอ้ออ

กิจกรรมที่จัดในสมัยนั้น ประกอบด้วยการกีฬา, หัตถศึกษา, โภชนาการ, ดนตรีและนาฏศิลป์ และห้องสมุด ส่วนเจ้าหน้าที่ได้จัดหาอาสาสมัครมาเป็นผู้นำศูนย์โดยเปิดการฝึกอบรมเป็นพิเศษ รับสมัครจากครู หรือผู้มีความประสงค์ช่วยเหลือมาฝึกสอนการเล่นต่าง ๆ ให้กับเด็กในคอนกรีต

ต่อมา เทศบาลนครกรุงเทพฯ ได้ปรับปรุงการดำเนินงานของศูนย์เสียใหม่ คือ

1. ให้ศูนย์เยาวชนทุกแห่งขึ้นตรงต่อแผนกนันทนาการ กองการศึกษา
2. บรรจุเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ฯ โดยมีนักสังคมสงเคราะห์เป็นหัวหน้าศูนย์ และบรรจุผู้นำกิจกรรมด้านต่าง ๆ เช่น พลศึกษา หัตถศึกษา นาฏศิลป์ ดนตรี ตามความจำเป็นของแต่ละศูนย์
3. เปลี่ยนชื่อศูนย์พักก่อนหย่อนใจเยาวชนของอำเภอต่าง ๆ เป็นศูนย์เยาวชน โดยใช้ชื่อตามท้องถิ่นนั้น ๆ ต่อท้าย
4. ชื่อคณะกรรมการฯ ที่ดำเนินงานแต่ละศูนย์เยาวชน ซึ่งอำเภอให้ชื่อว่า “คณะกรรมการอำนวยการศูนย์พระนคร” เป็น “คณะกรรมการส่งเสริมศูนย์เยาวชนพระนคร” เป็นต้น
5. กำหนดระเบียบการเงิน และข้อบังคับศูนย์ให้อยู่ในแนวเดียวกัน
6. แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ติดตามผลงาน และให้ข้อเสนอแนะแก่ศูนย์ ผู้ตรวจการศูนย์เยาวชนและผู้ตรวจการนันทนาการ เป็นต้น

ในปี พ.ศ.2515 ได้จัดตั้งกองการศึกษา เป็นสำนักการศึกษา เพิ่มกองสวัสดิการสังคม โดยให้แผนกนันทนาการขึ้นอยู่ในกองนี้ด้วย

ในปี พ.ศ.2517 ได้เปลี่ยนแบบการดำเนินงานของเทศบาลนครหลวงเป็นกรุงเทพมหานคร ได้มีการแบ่งส่วนราชการใหม่ คือ ตั้งสำนักสวัสดิการสังคมขึ้น ซึ่งแยกจากสำนักการศึกษาแผนก

ต้นทนาการ ขึ้นเป็นกองนันทนาการ และการดำเนินงานศูนย์เยาวชน ขึ้นตรงกับงานศูนย์เยาวชนและสนามเด็กเล่น

ในปัจจุบันนี้ มีศูนย์เยาวชน ในสังกัดกองนันทนาการ สำนักสวัสดิการสังคม กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 แห่ง

โดยสรุปแล้ววัตถุประสงค์ในการจัดศูนย์เยาวชนวางไว้กว้าง ๆ ดังนี้

1. เพื่อเป็นสถานที่ที่สมาชิกเข้ามาใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
2. เพื่อใช้กิจกรรมที่ศูนย์จัดขึ้นให้เป็นประโยชน์แก่สมาชิก คือ
 - ก. ให้เป็นผู้ที่มีพละกำลังสมบูรณ์ ให้รู้จักความยุติธรรมในการเล่น และให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา
 - ข. เพื่อให้เป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพและทำให้อันถูกต้องดีงามในทางสร้างสรรค์
 - ค. ให้ได้รับความรู้เพิ่มเติมในด้านประกอบอาชีพการงาน
3. เพื่อให้เยาวชนเป็นผู้ที่มีความรักประเทศชาติ รู้จักรับผิดชอบต่อสังคม เข้าใจถึงสิทธิหน้าที่ของพลเมืองที่ดี มีความซาบซึ้งในวัฒนธรรมและประเพณีที่ดีงาม
4. เพื่อให้เยาวชนเป็นผู้มีทัศนคติอันถูกต้องต่อเรื่องราวต่าง ๆ รอบตัวเองตามสมควร เพื่อจะได้เติบโตขึ้นโดยมีเป้าหมายของชีวิต
5. เพื่อช่วยเหลือแก้ไขปัญหาของสมาชิกที่เกิดขึ้นกับตัวเอง และที่กระทบถึงครอบครัวของสมาชิก

เด็ก วาณิชอังกร (2512) ยังได้กล่าวไว้อีกว่า การดำเนินกิจกรรมเพื่อเยาวชนเช่นนี้ บางแห่งก็เรียกว่า สโมสรเยาวชนหรือเช่นที่เทศบาลทั่ว ๆ ไปจัดขึ้นเรียกว่า ศูนย์พักผ่อนหย่อนใจสำหรับเยาวชนนั้นก็วัตถุประสงค์ทั่ว ๆ ไปเช่นเดียวกัน แต่บางแห่งไม่สามารถจัดกิจกรรมได้โดยสมบูรณ์ทั้งหมด บางแห่งก็คอยทำค่อขยายปรับปรุงไป ซึ่งศูนย์เยาวชนนั้นถือได้ว่าเป็นการช่วยป้องกันและแก้ไขปัญหของเด็กและเยาวชนได้เป็นอย่างดี โดยการจัดศูนย์กลางขึ้นเพื่อให้เด็กที่มีเวลาว่างเข้ามาเที่ยวเล่นแทนที่จะไปมั่วสุมกันอยู่ในสถานที่ที่จะชักนำไปในทางเสื่อมเสีย เมื่อเข้ามาในศูนย์แล้วก็ชักชวนให้เล่นกีฬา เล่นเกมส์ต่าง ๆ แล้วจึงชวนให้ร่วมในกิจกรรมอื่น ๆ ที่จัดขึ้น เพื่อให้เด็กได้รู้จักการเล่นร่วมกัน อยู่ร่วมกัน และทำงานร่วมกัน เป็นการปรับปรุงส่งเสริมบุคลิกภาพของเด็กไปในตัว และในการดำเนินการเช่นนี้ต้องมีผู้นำเยาวชนที่จะเข้าทำงานเป็นผู้นำเด็กอย่างใกล้ชิด ที่เป็นดังนี้เพราะเด็กบางคนมีเวลาว่างมากวันละหลายชั่วโมง บางคนไม่มีอะไรทำเลยตลอดทั้งวันเช่นเด็กที่ไม่ไปโรงเรียน เพราะขาดทุนทรัพย์ ไม่ได้เรียนต่อหลังจบการศึกษาภาคบังคับแล้ว หรือเรียนไปได้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ ต้องออกจากโรงเรียนอยู่บ้านเฉย ๆ ช่วยผู้ปกครองทำงานบ้านเพียงเล็กน้อยหรือเที่ยวเตร่ไปวันหนึ่ง ๆ นอกจากนั้นยังมีเด็กที่พ่อแม่ต้องออกไปทำงานแต่เช้ากลับถึงบ้านก็เย็นค่ำ เด็กเลิกเรียนก็ยังไม่อยากกลับบ้าน มีเวลาว่างเหลืออยู่หลายชั่วโมงและเด็กบางคนมีปัญหาทางบ้านถูกผู้ปกครองว่า

บังคับ ไม่อยากเข้าบ้านพยายามอยู่นอกบ้านมากที่สุด เด็กเหล่านี้ส่วนมีเวลาว่างและไม่มียุติเหตุเห็นใจ
 ไม่มีความผูกพันว่าจะไปที่ไหนดี โดยปกติธรรมชาติของเด็กต้องการเล่น ออกกำลังกาย ต้องการ
 จักถาม ต้องการเพื่อนที่จะรวมกันเป็นกลุ่ม และต้องการผู้นำทาง ที่พวกเขาจะตามและให้ความนับถือ
 และเชื่อมั่นในเหตุการณ์เช่นนี้เด็กที่ขาดสถานที่และสิ่งยึดเหนี่ยวจึงไปมั่วสุมหรือถูกนำทางให้ประพฤติก
 ผิดได้ทั้งที่รุนแรงและไม่รุนแรง

ดังนั้น การดำเนินการศูนย์เยาวชน จึงมุ่งให้เด็กและเยาวชนได้เข้ามาใช้สถานที่และร่วม
 กิจกรรมด้วยความรู้สึกว่าเป็นสถานที่แห่งนั้น เขามีส่วนเป็นเจ้าของสถานที่และกิจกรรมที่จัดขึ้นอย่าง
 แท้จริง โดยควรพยายามสร้างบรรยากาศให้ศูนย์เยาวชนเป็นบ้านที่สองของสมาชิก (เด็กและเยาวชน)
 คือ ให้เป็นสถานที่อีกแห่งหนึ่งระหว่างบ้านกับโรงเรียน เป็นสถานที่ที่จะช่วยทดแทนสิ่งที่เขาขาดหาย
 ไปจากที่บ้านและที่โรงเรียน จึงควรพยายามให้สมาชิกรู้สึกว่ายูนิฟิเคชันนั้นเป็นสถานที่ที่เขาจะเดิน
 เข้ามาอย่างอิสระและภาคภูมิใจ เขามีโอกาสจะเล่นจะพูดได้ตามที่เขาปรารถนา ภายใต้ระเบียบแบบ-
 แบบที่ไม่เข้มงวดเกินไปนัก และเขามีผู้นำเยาวชนที่เห็นอกเห็นใจเขาพร้อมที่จะรับฟังความคิดเห็นของเขา
 และให้เกียรติเขาตามสมควร เมื่อเป็นดังนี้แล้วเด็กก็จะมาใช้เวลาว่างที่มีอยู่ในศูนย์เยาวชน ไม่ไป
 เที่ยวเตร่มั่วสุมในทางที่จะเป็นอันตรายอีกต่อไป

ศูนย์เยาวชนของกรุงเทพมหานคร

วัตถุประสงค์

1. เป็นศูนย์กลางการพักผ่อนหย่อนใจของเด็ก เยาวชน ประชาชนทั่วไป และผู้สูงอายุ
2. ส่งเสริมกีฬา สำหรับเด็ก เยาวชน ประชาชน และผู้สูงอายุ ให้มีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์
ทั้งกายและใจ
3. ให้บริการด้านสังคมสงเคราะห์ การฝึกอบรม ฝึกอาชีพ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาวะ
เศรษฐกิจและสังคม
4. เสริมสร้างพฤติกรรมที่ดีงามแก่เด็กและเยาวชน ในส่วนที่เกี่ยวกับระเบียบวินัย ขนบ
ธรรมเนียมประเพณี และเอกลักษณ์ของชาติ
5. เผยแพร่กิจกรรมของศูนย์และร่วมกิจกรรมกับหน่วยงานทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ในอันที่
จะส่งเสริมกิจการของศูนย์ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

ศูนย์เยาวชนของกรุงเทพมหานครจัดกิจกรรม โดยมุ่งให้ทุกคนในครอบครัวสามารถเข้าใช้ บริการได้พร้อมกัน ทั้งเด็ก เยาวชน ผู้ใหญ่ และวัยชรา เพื่อความสะดวกในการเดินทาง และการ ดูแลซึ่งกันและกัน ตลอดจนความใกล้ชิดกันของทุกคนในครอบครัว ด้วยกิจกรรมที่หลากหลายซึ่ง สามารถเลือกได้ตามความสนใจ ดังนี้

1. ประเภทศูนย์เยาวชน

กิจกรรมสำหรับเยาวชนและประชาชนทั่วไป

- 1) ด้านพลศึกษา ให้บริการฝึกสอน ฝึกซ้อมกีฬาทั้งกีฬากลางแจ้งและกีฬาในร่มด้วยสนาม กีฬาและอุปกรณ์ที่ได้มาตรฐาน โดยมีเจ้าหน้าที่ด้านพลศึกษาให้การฝึกสอนและแนะนำ
- 2) ด้านนาฏศิลป์ ฝึกทักษะนาฏศิลป์ไทย นาฏศิลป์สากล กิจกรรมเข้าจังหวะ คอนเสิร์ตไทย คอนเสิร์ตสากล และนำออกแสดงความสามารถในงานต่าง ๆ โดยมีผู้นำที่มีความสามารถโดยเฉพาะ
- 3) ด้านคหกรรม เกี่ยวกับการเย็บปักถักร้อย การประกอบอาหารคาว-หวาน และสกัดผัก ผลไม้ต่าง ๆ และสิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ ซึ่งมีผู้นำคหกรรมคอยแนะนำ
- 4) ด้านศิลปะ การวาดภาพ ปั้น และสลักและงานด้านศิลปะอื่น ๆ โดยมีผู้นำด้านศิลปะ คอยให้คำแนะนำ ฝึกสอน
- 5) ด้านห้องสมุด และมุมอ่านหนังสือ ซึ่งจัดหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และวารสารชั้นนำ รวมทั้งหนังสือทางวิชาการ หนังสือความรู้รอบตัว และนวนิยายไว้ให้บริการ
- 6) ด้านสังคมสงเคราะห์ การให้คำแนะนำ ปรึกษามีปัญหาต่าง ๆ การเรียนพิเศษ ตลอดจนกิจกรรมทางสังคม โดยนักสังคมสงเคราะห์
- 7) กิจกรรมเนื่องในวันสำคัญต่าง ๆ เช่น วันเด็ก วันสงกรานต์ วันเข้าพรรษา เป็นต้น ซึ่ง ศูนย์เยาวชนจะเป็นแกนนำของชุมชนบริเวณใกล้เคียงกับศูนย์ฯ จัดงานเพื่อเปิดโอกาสให้เยาวชน และ ประชาชนได้มีโอกาสร่วมกิจกรรมในวันเหล่านั้น
- 8) กิจกรรมที่จัดเป็นครั้งคราว ได้แก่ การประกวดและแข่งขันต่าง ๆ การสาธิตการแสดง ผลงานการจัดสัมมนา และการอบรมในหัวข้อที่สมาชิกให้ความสนใจและต้องการ
- 9) ด้านกิจกรรมพิเศษ เช่น การจัดทัศนศึกษา การจัดค่ายพักแรมในสถานที่และนอกสถานที่ต่าง ๆ

2. ประเภทศูนย์ส่งเสริมกีฬา ปัจจุบันมีศูนย์ฯ จำนวน 13 แห่ง ที่เปิดให้บริการเป็นศูนย์-ส่งเสริมกีฬา โดยเปิดให้บริการฝึกสอน ฝึกซ้อม และสนามกีฬาประเภทต่าง ๆ เช่น กีฬาไทย กีฬา สากล ศิลปการป้องกันตัว แอโรบิคแดนซ์ ห้องเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย เป็นต้น

การเปิดบริการ

1. ศูนย์เยาวชน เปิดให้บริการทุกวันอังคาร - วันเสาร์ เวลา 10.00-18.00 น.
 2. ศูนย์ส่งเสริมกีฬา เปิดให้บริการทุกวันอังคาร - วันเสาร์ เวลา 18.00-21.00 น.
- ยกเว้น ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) เปิดบริการเพิ่มเติมในวันอาทิตย์ เวลา 13.00-17.00 น.

วิธีเข้ารับบริการ

1. สมัครเป็นสมาชิกได้ที่ศูนย์เยาวชนทุกแห่ง
2. นำบัตรสมาชิกไปแสดง และติดต่อกับเจ้าหน้าที่เพื่อร่วมกิจกรรมตามต้องการ
3. สมาชิกสามารถเข้ารับบริการได้ทุกศูนย์เยาวชน

อัตราค่าสมาชิก

1. ประเภทศูนย์เยาวชน
 - 1) อายุ 8-18 ปี ค่าสมาชิก 10 บาท/ปี
 - 2) อายุ 19-25 ปี ค่าสมาชิก 20 บาท/ปี
2. ประเภทศูนย์ส่งเสริมกีฬา อายุ 18 ปี ขึ้นไป ค่าสมาชิก 40 บาท/ปี
3. ประเภทศูนย์ชุมชน อายุ 18 ปี ขึ้นไป ค่าสมาชิก 40 บาท/ปี

สมบัติ กาญจนกิจ (2540) ได้กล่าวว่า การบริหารงานของศูนย์เยาวชน จะประกอบด้วย

1. คณะกรรมการวิสามัญประจำสภากรุงเทพมหานครด้านสังคมสงเคราะห์ และสันตนาการ คณะกรรมการชุดนี้แต่งตั้งโดยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร มีหน้าที่ให้คำปรึกษาหารือและส่งเสริมวิชาการ ติดตามผลการดำเนินงาน ตลอดจนกิจการต่าง ๆ ที่เป็นการส่งเสริมศูนย์เยาวชนให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น คณะกรรมการชุดนี้จะประกอบไปด้วยสมาชิกสภากรุงเทพมหานครและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนร่วมเป็นกรรมการ

2. คณะกรรมการส่งเสริมศูนย์เยาวชน คณะกรรมการนี้แต่งตั้งโดยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยหัวหน้าศูนย์เยาวชนเป็นผู้พิจารณาเลือกประธานในที่ซึ่งที่ศูนย์เยาวชนตั้งอยู่ เป็นผู้ที่มิครีทรานงานของเยาวชน จำนวนคณะกรรมการแต่ละศูนย์ฯ อย่างน้อย 7 คน อย่างมากไม่เกิน 15 คน ประกอบด้วย ประธาน รองประธาน เทรย์ดูจิก เลขานุการ หรือตำแหน่งอื่นๆ อีกตามความเหมาะสม แล้วเสนอชื่อมายังกรุงเทพมหานครเพื่อแต่งตั้งคณะกรรมการส่งเสริมศูนย์เยาวชน ต้องอยู่ในตำแหน่งคราวละ 2 ปี มีหน้าที่ให้คำแนะนำ เป็นที่ปรึกษา ช่วยแก้ไขอุปสรรคข้อขัดข้องในการปฏิบัติงานจัด

หาเงินสมทบ หรือรับบริจาคจากประชาชนเพื่อสมทบให้เป็นค่าใช้จ่าย ในการดำเนินงานศูนย์เยาวชน ตลอดจนช่วยจัดหาอาสาสมัครช่วยงานศูนย์เยาวชน

3. งานศูนย์เยาวชน และสนามเด็กเล่น กองสันทนาการ สำนักสวัสดิการสังคม เป็นผู้รับผิดชอบ ในด้านการบริหารงานรับนโยบายเป้าหมาย และวิธีดำเนินงานจากคณะกรรมการวิสามัญศึกษา มาปฏิบัติ และควบคุมการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ด้านต่าง ๆ ของศูนย์เยาวชน

4. ผู้ตรวจการสันทนาการ แต่งตั้งจากผู้มีความรู้ด้านสันทนาการ มีหน้าที่ตรวจและแนะนำ การดำเนินงานของศูนย์เยาวชน และเสนอรายงานการแก้ไขอุปสรรคต่าง ๆ ของศูนย์เยาวชนต่อกอง สันทนาการ สำนักสวัสดิการสังคม

5. ผู้ตรวจการประจำศูนย์ เนื่องจากศูนย์เยาวชนบางแห่ง สถานที่ทำการอาศัยอยู่ในโรงเรียน หรืออาศัยสถานที่ของหน่วยราชการอื่น เพื่อสะดวกในการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ และเพื่อความร่วมมืออันดี

6. เจ้าหน้าที่ศูนย์เยาวชน จำแนกเป็นประเภท ดังนี้ คือ

6.1 เจ้าหน้าที่ศูนย์เยาวชนประเภทประจำ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ที่เป็นข้าราชการสังกัดงาน ศูนย์เยาวชน และสนามเด็กเล่น กองสันทนาการ สำนักสวัสดิการสังคม กรุงเทพมหานคร ซึ่ง คัดเลือก บรรจจากผู้สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัย หรือวิทยาลัยอาชีวศึกษา นาฏศิลป์ พลศึกษา ศิลป หัตถศึกษา อาหาร และโภชนาการ ฯลฯ

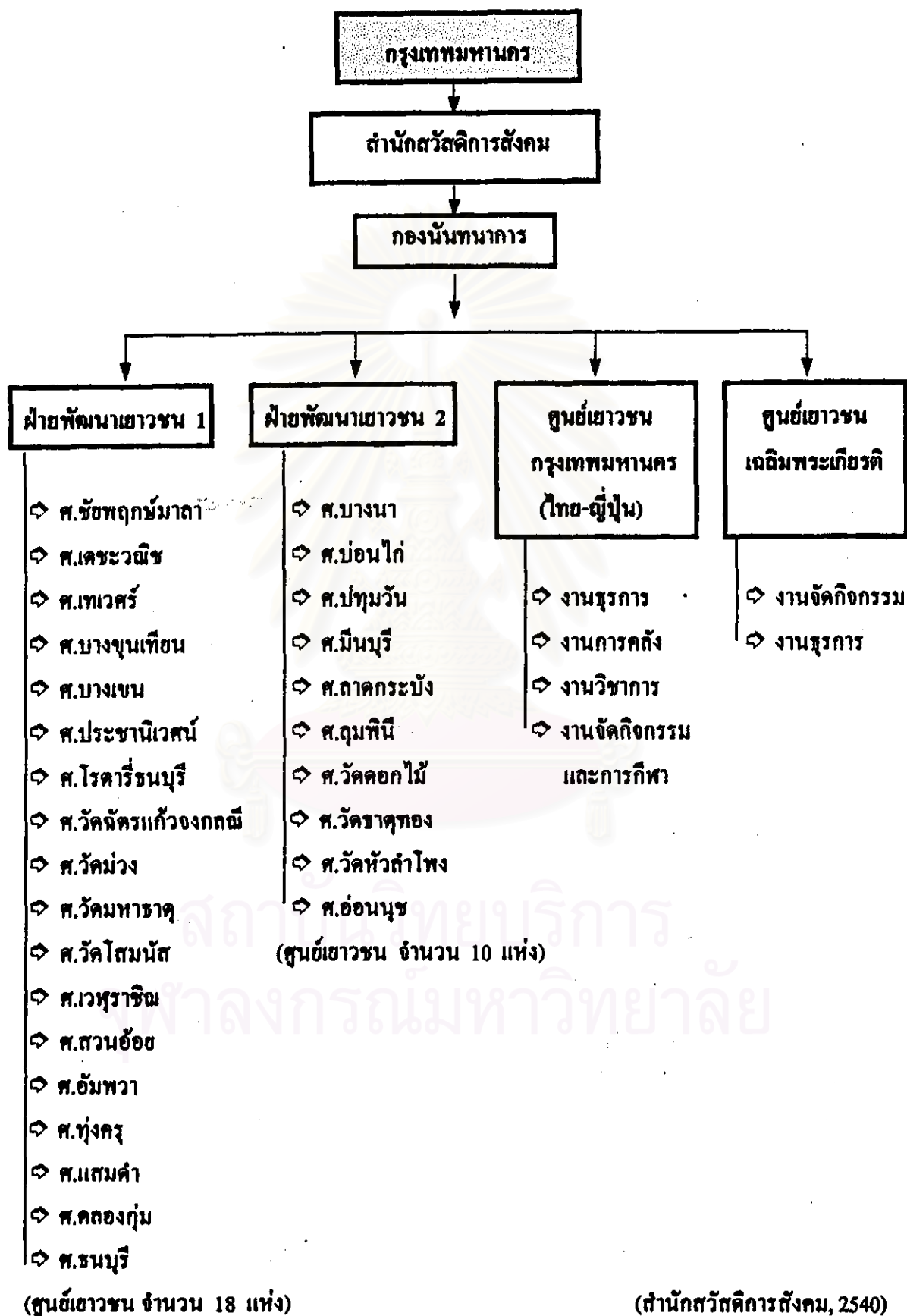
6.2 เจ้าหน้าที่ หรือผู้นำประเภทอาสาสมัคร เป็นผู้นำที่ได้มาจากการขอความร่วมมือ จากประชาชน นิสิต นักศึกษา จากมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยต่าง ๆ ซึ่งมีความสามารถในกิจกรรม ด้านต่าง ๆ สมัครเข้ามาฝึกหัด และแนะนำกิจกรรมต่าง ๆ ให้แก่สมาชิกโดยสมัครใจ เช่น ใน กิจกรรมที่เกี่ยวกับการบันเทิง พลศึกษา นาฏศิลป์ ฯลฯ

อัตราค่าจ้างเจ้าหน้าที่ศูนย์เยาวชน

ศูนย์เยาวชนที่มีอัตราค่าจ้างเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานอย่างครบถ้วน จะประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ และผู้นำกิจกรรมด้านต่าง ๆ คือ

1. หัวหน้าศูนย์
2. นักสังคมสงเคราะห์
3. ผู้นำกิจกรรมด้านนาฏศิลป์
4. ผู้นำกิจกรรมด้านพลศึกษา
5. ผู้นำกิจกรรมด้านศิลปศึกษา
6. ผู้นำกิจกรรมด้านหัตถศึกษา และโภชนาการ
7. ภารโรง

แผนภูมิที่ 1 การแบ่งส่วนราชการศูนย์เยาวชนของกรุงเทพมหานคร

ศูนย์เยาวชนเทศบาลและเมืองพัทยา

ศูนย์เยาวชนเทศบาลและเมืองพัทยา หมายถึง สถานที่ที่กำหนดขึ้นให้เป็นศูนย์กลางของเด็กและเยาวชนที่อยู่ทั้งในระบบและ/หรือนอกระบบโรงเรียน ได้มาใช้ศูนย์เยาวชนเพื่อจัดกิจกรรมหรือรับบริการต่างๆ ที่ศูนย์เยาวชนจัดขึ้นตามความต้องการและความสนใจของเด็กและเยาวชน โดยจะต้องกำหนดระเบียบในการดำเนินงาน และมีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการให้การจัดกิจกรรมบรรเทาวิฤตประสงคที่ที่กำหนดไว้ (กรมการปกครอง, 2532)

ศูนย์เยาวชนเทศบาลและเมืองพัทยา เป็นหน่วยงานขึ้นตรงต่อกองการศึกษา สำนักงานเทศบาลในแต่ละท้องถิ่น มีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการพัฒนาเด็กและเยาวชนทั้งในเขตเมืองและชนบท โครงการนี้สามารถนำเยาวชนที่อยู่ในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียนมาร่วมทำกิจกรรมให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ลดการมั่วสุมยาเสพติด ในอบาซมุข และฝึกฝนให้มีความมั่นใจในตนเอง ตลอดจนฝึกการเป็นผู้บำในสังคม ปัจจุบันศูนย์เยาวชนของเทศบาลมีจำนวนทั้งสิ้น 113 แห่ง ซึ่งแบ่งเป็นศูนย์เยาวชนระดับเทศบาลตำบล จำนวน 27 แห่ง / เทศบาลเมือง จำนวน 77 แห่ง และเทศบาลมหานคร จำนวน 9 แห่ง เทศบาลที่มีสำนักงานศูนย์เยาวชน จำนวน 93 แห่ง นอกนั้นใช้อาคารโรงเรียน หอประชุมศาลากลาง เป็นต้น (ข้อมูลเมื่อวันที่ 10 มิถุนายน 2540 งานสำรวจติดตามและประเมินผล สำนักบริหารการศึกษาท้องถิ่น)

วัตถุประสงค์

1. ใช้เป็นศูนย์กลางในการพักผ่อน ส่งเสริมสนับสนุน การกีฬา นันทนาการให้แก่เด็กและเยาวชน
2. ให้เด็กเยาวชนใช้เวลาว่างทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์
3. ให้เด็กและเยาวชนมีโอกาสพัฒนาความรู้ ทักษะและความสามารถเหมาะสมกับวัย
4. สนับสนุนเด็กและเยาวชนให้มีโอกาสฝึกฝนอาชีพ เพื่อให้เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพในอนาคต ตามความเหมาะสมของสภาพท้องถิ่น
5. สนับสนุนส่งเสริมพัฒนาให้เด็กเยาวชนเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพ มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ และเสียสละ เพื่อบำเพ็ญประโยชน์ต่อผู้อื่นและสังคม
6. สนับสนุน ส่งเสริมให้เด็กเยาวชนรู้บทบาท หน้าที่ และประพฤติกปฏิบัติตนตามระบอบการปกครองประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
7. ให้เด็กและเยาวชนได้รู้จักการทะนุบำรุงศิลป วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีของท้องถิ่น และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

สรุป โครงการเกี่ยวกับกิจกรรมกีฬาที่จัดในศูนย์เยาวชนเทศบาล

จากการที่เจ้าหน้าที่ของสำนักงานการศึกษาท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ ได้ออกไปดูงานศูนย์เยาวชนเทศบาล จำนวน 14 แห่ง สามารถสรุปโครงการต่าง ๆ เกี่ยวกับกิจกรรมกีฬาที่จัดในศูนย์เยาวชนเทศบาล ได้ดังนี้

1. โครงการการแข่งขันกีฬาเยาวชนต่าง ๆ เช่น

- 1.1 การแข่งขันกีฬาเยาวชนเทศบาล
- 1.2 การแข่งขันกีฬาของศูนย์เยาวชน
- 1.3 การแข่งขันฟุตบอลเยาวชนแห่งประเทศไทย
- 1.4 การแข่งขันแบดมินตันเยาวชนแห่งประเทศไทย

ฯลฯ

2. โครงการอบรมกีฬารุ่นพื้นฐาน

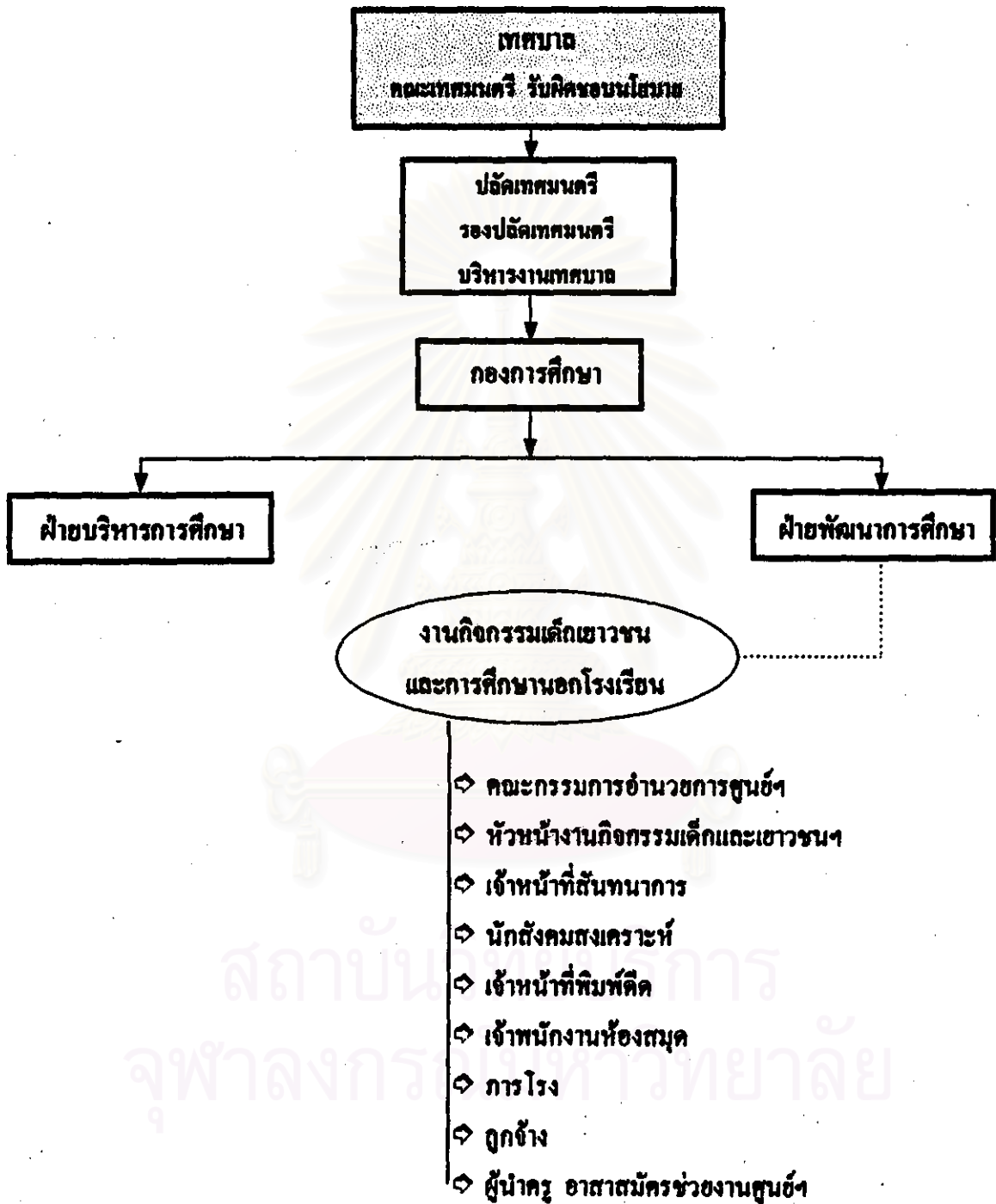
- 2.1 วาสน้ำ
- 2.2 เทเบิลเทนนิส
- 2.3 ยูโด
- 2.4 ฟุตบอล
- 2.5 เทนนิส
- 2.6 แบดมินตัน
- 2.7 วอลเลย์บอล
- 2.8 บาสเกตบอล
- 2.9 ซิมนาสติก
- 2.10 มวยไทย สากล
- 2.11 ไทอูทธร
- 2.12 กรีฑา

3. โครงการจัดตั้งศูนย์กีฬาประจำตำบล

4. โครงการกายบริหาร

5. การให้สัมฤทธิผลกีฬา

แผนภูมิที่ 2 แผนผังและสายการปฏิบัติงานศูนย์เยาวชนเทศบาล

กิจกรรมเยาวชน

เสาวนีย์ เสนาสุ (2532) ได้กล่าวว่า “ กิจกรรม ” ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Activity หรือ Programme Activity หมายถึง การกระทำใด ๆ ก็ตาม ที่จะก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ก่อให้เกิดสัมพันธภาพ ก่อให้เกิดปฏิริยาโต้ตอบภายในกลุ่มสมาชิก และการกระทำนั้น ๆ ทำให้สมาชิกได้รับประสบการณ์ในการเข้าร่วมการกระทำด้วย ฉะนั้นจึงพอสรุปได้ว่า องค์ประกอบของคำว่า กิจกรรมมี 4 ประการด้วยกัน คือ

1. ความสนุกสนานเพลิดเพลิน (Fun)
2. สัมพันธภาพ (Relationship)
3. ปฏิริยาโต้ตอบ (Interaction)
4. ประสบการณ์ (Experience)

กิจกรรมทุกชนิดมีคุณค่าในตัวของมันเอง ทั้งนี้แล้วแต่ผู้จัดกิจกรรมและผู้วางแผนกิจกรรมจะจัดใช้กับกลุ่มต่าง ๆ ได้เหมาะสมแค่ไหน เพียงใด

ประโยชน์ของกิจกรรม

กิจกรรมที่ใช้กันมากในงานกลุ่ม ได้แก่ การเดินร่ำ การเล่นเกม เกม และกีฬาต่าง ๆ คำย พักแรม ฯลฯ กิจกรรมเหล่านี้สามารถใช้กับกลุ่มสมาชิกทั้งที่มีร่างกายปกติ หรือพิการ กลุ่มที่มีสุขภาพจิตดีหรือเสีย กลุ่มที่ต้องการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ฉะนั้นกิจกรรมจึงมีประโยชน์มาก คือ

1. ช่วยผ่อนคลายอารมณ์ตึงเครียด
2. ช่วยพัฒนาสมาชิกให้เจริญเติบโตทางด้านร่างกาย
3. ช่วยให้สมาชิกเกิดทักษะ และเกิดการเรียนรู้ต่าง ๆ
4. ช่วยให้สมาชิกเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง
5. ช่วยให้สมาชิกในกลุ่มได้แสดงออก มีปฏิริยาโต้ตอบกันอย่างเสรี
6. ช่วยให้สมาชิกบางคนเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเมื่อเขาได้แสดงออกซึ่งความสามารถในกิจกรรมนั้นๆ
7. ช่วยให้เกิดความสามัคคี เกิดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และเกิดความเป็นพวกพ้องกัน

นอกจากนี้แล้ว กิจกรรมยังมีคุณค่าในลักษณะที่สมาชิกได้เรียนรู้ถึงวิธีการปรับตัวเข้ากับผู้อื่น ในกลุ่มกิจกรรมเป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกด้วยกัน ในการวางแผน จัดกิจกรรมสมาชิกจะถูกกระตุ้นให้ใช้ความคิดและตัดสินใจ และยังทำให้สมาชิกเกิดความรับผิดชอบ

ในสิ่งที่คนวางแผนในกลุ่มด้วย เนื้อหาของกิจกรรมที่จัดก็จะเป็นเครื่องดึงดูดให้สมาชิกเกิดความสนใจที่จะเข้าร่วมทำกิจกรรมได้อีกด้วย

ลักษณะของกิจกรรมที่ดี

เสาวนีย์ เสนาตุ (2532) ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมที่ดีควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. กิจกรรมนั้นต้องสามารถสนองความต้องการ ความสนใจ และสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ของสมาชิกได้.
2. กิจกรรมนั้นๆ สามารถพัฒนาสมาชิกในด้านต่างๆ เช่น ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม
3. กิจกรรมที่ดี ควรจะเริ่มจากกิจกรรมง่ายไปสู่กิจกรรมที่ยาก
4. กิจกรรมนั้นใช้ได้ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

องค์ประกอบการวางแผนและการจัดกิจกรรม

การจัดกิจกรรมหรือวางแผนกิจกรรมในกลุ่มนั้น ผู้จัดควรได้พิจารณาถึงองค์ประกอบเพื่อเป็นแนวทางในการจัดกลุ่มและวางแผนกิจกรรม ดังนี้

1. อายุ

การจัดกิจกรรมให้สมาชิกในกลุ่ม ผู้จัดสามารถคาดคะเนความสนใจ ความต้องการจากอายุของสมาชิกได้ ฉะนั้น ผู้จัดควรมีความรู้ในเรื่อง พัฒนาการของมนุษย์ทั้งสองเพศ คือ

1.1 วัยเด็กเข้าโรงเรียน (School Age) อายุระหว่าง 6 ถึง 13 ปี การเจริญของเด็กเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ เด็กวัยนี้ไม่ชอบอยู่หนึ่ง ชุขชน ว่องไว มีความต้องการที่จะเล่นกับเพื่อนมากกว่าอยู่กับพ่อแม่ เด็กวัยนี้มีความจงรักภักดีต่อเพื่อนในกลุ่ม (Group Loyalty) เด็กมักจะชอบเล่นกับเพื่อนเพศเดียวกัน ทั้งสองเพศจะพยายามที่จะทำให้ตนเองเป็นจุดสนใจของเพศตรงข้าม

1.2 วัยรุ่น (Puberty) อายุระหว่าง 13 ถึง 18 ปี เด็กจะมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างรวดเร็วอีกครั้งหนึ่ง ระยะเวลาเองทำให้เด็กเกิดอาการเจ็บปวด นักจิตวิทยาเรียกวัยนี้ว่า Growing Pains Period ผู้หญิงเริ่มมีหน้าอก สะโทกผาย มีประจำเดือน ฯลฯ ส่วนเด็กชายมีเสียงแตก มีหนวดเครา ฯลฯ การเจริญเติบโตของเด็กหญิงจะไคเร็วกว่าเด็กชาย 2 ปี หมายถึง เด็กหญิงจะไคเร็วขณะที่มีอายุ 12 ปี ส่วนเด็กชายจะไคเร็วเมื่อตอนอายุ 14 ปี และการเจริญเติบโตของทั้งสองเพศจะเป็นไปอย่างพร้อมเพรียงกันเมื่ออายุ 17 ปี เด็กวัยนี้แยกกลุ่มเพื่อนเล่นตามเพศในราวต้น ๆ ของวัย แต่พอปลายวัย จะเริ่มเล่นเข้ากลุ่มคละกับเพื่อนต่างเพศ แต่ปลาย ๆ วัย มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายมากขึ้น เด็กในวัยนี้ยังคงรักความเป็นอิสระ ชอบเพื่อน ความรู้สึกในเรื่องเพศของเด็กหญิงในวัยนี้มีมาก

กว่าเด็กชาย และมีเร็วกว่าด้วย ฉะนั้นจะเห็นได้ว่า เด็กหญิงชอบแต่งตัวอยู่หน้ากระจกเป็นเวลานาน และเริ่มพิถีพิถันในเรื่องการแต่งกาย กิจกรรมที่เหมาะสม คือ เดินร่ำ ค่ายพักแรม ทัศนศึกษา เป็นต้น

1.3 วัยหนุ่มสาว (Young Adulthood) อายุระหว่าง 18 ถึง 20 ปี วัยนี้ถือเป็นวัยหัวเลี้ยว หัวต่อของชีวิต เป็นวัยกำลังระหว่างการปรับตัวจากเด็กเป็นผู้ใหญ่ เด็กต้องเผชิญกับการตัดสินใจหลายด้าน เช่น การเรียน การมองหาผู้ครอง ฯลฯ เด็กวัยนี้ชอบทดลอง จะพบว่าทั้งเด็กหญิงและเด็กชายมักจะประพฤตินอกแนวทางเดิมเสียมากกว่าในวัยอื่น ๆ เช่น ดิฉันแซพคืด กิจกรรมที่จัดจึงควรเป็นกิจกรรมที่ต้องออกกำลังกายน้อย เป็นกิจกรรมอาศัยความคิดและเหตุผล กิจกรรมประเภทให้วิชาความรู้ในด้านต่าง ๆ ก็นับว่าสำคัญในวัยนี้ กิจกรรมประเภทที่ทั้งสองเพศได้ร่วมกันทำ จะทำให้สมาชิกเกิดความสนุกสนานมาก

1.4 วัยผู้ใหญ่ (Adulthood) อายุระหว่าง 20 ถึง 40 ปี ในระยะต้นวัยผู้ใหญ่ การเจริญเติบโตทางด้านต่าง ๆ เจริญสูงสุด คนในวัยนี้จะมองโลกในด้านความเป็นจริง วัยผู้ใหญ่เป็นวัยที่มีภาระหนักมากในด้านเกี่ยวกับครอบครัว การทำงาน ฉะนั้น เนื่องจากคนในวัยนี้มีภาระหนักอยู่แล้ว กิจกรรมที่จัดให้เหมาะสม ควรเป็นกิจกรรมที่จะส่งเสริมความรู้เรื่องอาชีพและครอบครัว ระยะเวลาในการดำเนินกิจกรรม ควรเป็นระยะไม่นานนัก และกิจกรรมอีกอย่างหนึ่งควรจัดคือ กิจกรรมที่ทำได้แล้ว นอกจากจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองแล้ว ยังทำประโยชน์ให้กับสังคมอีกด้วย

โดยสรุป ในการจัดกิจกรรมนอกจากจะต้องคำนึงถึงอายุแล้ว ควรคำนึงถึงเพศด้วย เพราะกิจกรรมบางอย่างอาจจะไม่เหมาะสมกับอีกเพศหนึ่ง เช่น ฟุตบอล ฤดูโด คีฬา อาจจะไม่เหมาะสมกับเพศหญิงแต่จะเหมาะกับเพศชาย เป็นต้น อย่างไรก็ตามในปัจจุบันนี้ จะเห็นได้ว่ากิจกรรมหลายอย่างทั้งชายและหญิงสามารถที่จะเข้าร่วมได้ เนื่องจากความเสมอภาคของทั้งสองเพศมากขึ้น

2. ความต้องการและความสนใจ

การใช้กิจกรรมเป็นเครื่องมือในการดำเนินงานนั้น จะสำเร็จมีผลมากหรือน้อย หรือล้มเหลวก็เพราะการจัดกิจกรรมสำหรับสมาชิก ซึ่งต้องคำนึงถึงความต้องการและความสนใจของสมาชิกเป็นหลัก กิจกรรมที่จัดไป มิใช่จากการที่ผู้นำกลุ่มฉันทัดในกิจกรรมนั้น หรือผู้นำกลุ่มชอบกิจกรรมนั้น ฉะนั้นควรยึดหลักว่า กิจกรรมที่จัดในกลุ่มสมาชิกควรเลือกเอง แต่สำหรับสมาชิกเด็ก ผู้นำอาจเสนอกิจกรรมหลาย ๆ อย่าง และให้สมาชิกได้เลือกเอง ในกรณีที่สมาชิกมีปัญหาทางด้านจิตใจ ผู้นำกลุ่มควรตัดสินใจเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับสมาชิกได้เอง

3. ขนาดของกลุ่ม

หมายถึง จำนวนสมาชิกที่เข้าร่วมกิจกรรม กิจกรรมประเภทฝึกทักษะ ต้องการจำนวนสมาชิกน้อย เพื่อทุกคนจะได้มีโอกาสฝึกทักษะได้อย่างทั่วถึง กิจกรรมบางอย่างต้องการจำนวนสมาชิกในกลุ่มจำกัดจำนวน เช่น กิจกรรมที่ต้องมีการแข่งขันเป็นหมู่คณะ

4. ลักษณะโดยเฉพาะของสมาชิกกลุ่ม

กิจกรรมหลายประเภทต้องการสมาชิกที่มีร่างกายปกติ ไม่พิการทั้งแขน ขา เช่น ฟุตบอล (แต่ในปัจจุบันกิจกรรมนี้ คนพิการก็สามารถนำไปเล่นได้) หรือกิจกรรมในบางอย่างต้องการสมาชิกที่มีจิตใจเสียสละเพื่อสังคม เช่น อาสาพัฒนา โครงการช่วยเหลือคนในแหล่งเสื่อมโทรม เป็นต้น

5. สถานที่

สถานที่จัดได้ว่าเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะต้องระลึกถึง เพราะกิจกรรมบางอย่างต้องการใช้สถานที่ในการประกอบกิจกรรมกว้างขวาง ในกรณีที่สมาชิกต้องการกิจกรรมที่ต้องใช้สถานที่กว้างขวางมากจริง ๆ แต่ในองค์การที่เราทำงานอยู่ไม่มีที่ให้ ผู้นำควรจะได้หาวิธีการนำทรัพยากรในชุมชนมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการประกอบกิจกรรมนั้น ๆ ให้มากที่สุด

6. ระยะเวลาและฤดูกาล

หมายถึง ระยะเวลาในการดำเนินกิจกรรม ว่าในการดำเนินกิจกรรมแต่ละครั้ง จะใช้เวลานานเท่าไร ใช้เวลาตอนไหน กิจกรรมที่จัดเหมาะสมตามฤดูกาลหรือไม่ เช่น การจัดกิจกรรมแบกมินตันในฤดูฝน ซึ่งการเล่นนั้นต้องเล่นกลางแจ้ง เนื่องจากอาคารในที่ร่วมนั้นไม่มี ฉะนั้นการเล่นก็จะดำเนินไปไม่ได้

ส่วนเรื่องระยะเวลาที่จัดกิจกรรม ควรได้คำนึงถึงช่วงเวลาที่สมาชิกสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ รวมทั้งช่วงเวลาที่ความสนใจของสมาชิกควบคู่กันไปด้วย

7. ทักษะและประสบการณ์เบื้องต้น

องค์ประกอบข้อนี้นับว่าสำคัญมาก การเริ่มต้นกิจกรรมที่ดี เท่ากับว่าการทำกิจกรรมนั้นสำเร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง ฉะนั้น ก่อนเริ่มต้นกิจกรรม ควรได้มีการศึกษาหาจุดเริ่มต้นของความสามารถของสมาชิกส่วนรวมก่อน (Beginning Level หรือ Starting Point) หากสมาชิกที่มาเข้ากลุ่มมีทักษะ มีประสบการณ์ในเรื่องหรือในกิจกรรมที่กำลังจะทำอย่างคิดแล้ว การที่เริ่มจัดกิจกรรมที่ง่ายเกินไป จะทำให้สมาชิกถูกความสามารถของผู้นำ ในทางตรงกันข้าม ถ้ากิจกรรมเริ่มจากจุดยากเกินไป สมาชิกอาจจะเกิดความเบื่อหน่าย ความท้อถอย ผลที่ได้รับ คือ สมาชิกไม่อยากเข้าร่วมในกิจกรรมและร่วมกลุ่มต่อไป

8. การศึกษาและสภาพทางเศรษฐกิจสังคม

ในกรณีที่สมาชิกในกลุ่มมีการศึกษาไม่ดี สภาพทางเศรษฐกิจไม่ดี การจัดกิจกรรมนั้น ผู้จัดควรจัดกิจกรรมที่สามารถใช้อุปกรณ์ในองค์การ พยายามจัดกิจกรรมที่สมาชิกต้องออกเงินสมทบน้อยที่สุด จัดกิจกรรมที่ให้ความรู้เพิ่มเติมแก่เขาเหล่านั้นมากที่สุด รวมทั้งจัดกิจกรรมซึ่งเมื่อกระทำไปแล้ว มีผลผลิตหรือสามารถนำไปประกอบอาชีพและเพิ่มพูนรายได้อีกทางหนึ่งด้วย

9. อุปกรณ์และเครื่องมือ

คือ สิ่งที่ใช้เพื่อทำให้เกิดผลสมบูรณ์ในกิจกรรมนั้นมากยิ่งขึ้น การจัดกิจกรรมที่ต้องใช้ อุปกรณ์มากผู้จัดควรดูทรัพยากรในองค์การของตนเสียก่อน หากมีอุปกรณ์ครบครัน การจัดกิจกรรมนั้นก็ไม่มีปัญหา แต่หากมีอุปกรณ์ไม่เพียงพอหรือไม่มี ผู้จัดควรจะได้ทำการขอยืม เช่า หรือซื้อหาก่อนการดำเนินกิจกรรม

10. ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้นำ

การจัดกลุ่มในองค์กรและศูนย์เยาวชนต่าง ๆ กลุ่มที่จัดต้องมีเจ้าหน้าที่ดูแล ผู้นำกลุ่มวิทยากร หรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน คอยให้ความช่วยเหลือ แนะนำการดำเนินงาน ดังได้กล่าวมาแล้วว่า การจัดกิจกรรม ผู้จัดควรมุ่งผลประโยชน์ที่สมาชิกพึงจะได้รับในหลาย ๆ ด้านด้วยกัน เช่น สมาชิกได้รับความสนุกสนานและได้รับประโยชน์ในกิจกรรมนั้น ในกรณีที่เราเฝ้าความต้องการของสมาชิกเป็นใหญ่ หากสมาชิกต้องการจัดกิจกรรมที่เกินความสามารถของผู้นำและเราไม่มีความชำนาญ ผู้จัดกิจกรรมควรเชิญผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านมาเป็นวิทยากรของกลุ่มเป็นบางครั้งบางคราว

จากองค์ประกอบที่กล่าวมาข้างต้นนี้ แสดงให้เห็นว่า การทำงานจัดกิจกรรมเพื่อกลุ่มต้องทำไปโดยคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ และหลักต่าง ๆ ประกอบกันมากมาย ซึ่งจะคำนึงถึงหลักหนึ่งหลักใดไม่ได้ ทั้งนี้ เพื่อให้การจัดกิจกรรมของกลุ่มจะได้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ทุกประการ

นอกจากนี้ จันทร ห่องศรี (2537) ได้กล่าวถึง หลักการจัดโปรแกรมกีฬา ไว้ดังนี้

1. คำนึงถึงความสนใจและความต้องการของสมาชิก
2. จัดกิจกรรมให้เหมาะสมแก่ทุกเพศและทุกวัย
3. เคารพผู้นำที่มีความรู้ความสามารถไว้ให้คำแนะนำ
4. จัดตารางการฝึกซ้อม เวลาเล่นให้เหมาะสมกับฤดูกาลและกีฬาแต่ละประเภท
5. เปิดโอกาสให้สมาชิกเสนอความคิดเห็นและความต้องการ
6. ตรวจสอบสภาพของสมาชิกก่อนเข้าร่วมกิจกรรม
7. จัดบริการอุปกรณ์ไว้ให้เพียงพอแก่สมาชิก
8. จัดให้มีการแข่งขันกีฬาระหว่างสมาชิก และคัดเลือกส่งตัวแทนเข้าร่วมการแข่งขันกับสถาบันอื่นๆ
9. จัดให้มีวันกีฬาขึ้น (Sports Day)
10. มีการวัดและประเมินผลเพื่อปรับปรุงแก้ไข

และในการจัดกิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬา ควรคำนึงถึงการจัดสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกที่ดีด้วย

สถานที่ที่ดี คือ

1. เป็นสถานที่ที่เหมาะสมกับกิจกรรมนั้นๆ
2. มีความปลอดภัยต่อเด็ก
3. ต้องถูกสุขลักษณะ

อุปกรณ์ที่ดี คือ

1. ต้องจัดไว้อย่างเพียงพอ และอยู่ในสภาพเรียบร้อย ปลอดภัย

2. ต้องมีความสอดคล้องกับกิจกรรม
 3. ต้องมีความเหมาะสมกับเพศและวัยของเด็ก
 4. ราคาถูกและคงทน
 5. ควรดัดแปลงให้สามารถใช้ได้หลากหลายกิจกรรม ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด
- ถึงอำนาจความสะดวก
1. มีห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย
 2. มีห้องอาบน้ำ ห้องส้วมที่เพียงพอ
 3. มีน้ำดื่มที่สะอาดไว้บริการ

ลักษณะผู้นำกิจกรรมเยาวชนที่ดี

เสาวนีย์ เสนาสุ (2532) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้นำที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

1. ความแข็งแรงทางร่างกาย สุขภาพพลานามัยของผู้นำที่สมบูรณ์ สามารถเป็นเครื่องจูงใจให้เยาวชนรัก ชอบ และเลียนแบบผู้นำคนนั้น
2. ความมั่นคงทางจิตใจ ผู้นำต้องเป็นคนมีจิตใจมั่นคง ใจเย็น อุดมคติ ไม่หวั่นไหวกับปัญหาอุปสรรค และข้อวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ ผู้นำต้องระลึกว่า พฤติกรรมที่เยาวชนกระทำนั้นกระทำโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และควรคำนึงถึงเหตุของพฤติกรรมนั้น ต้องให้อภัย หรืออธิบายชี้แจงในทางที่ถูกที่ควร
3. ความสุภาพและความเป็นมิตร สิ่งนี้จะช่วยให้เยาวชนเข้ากับผู้นำได้ดี โดยปกติเยาวชนที่เข้าร่วมกิจกรรมย่อมต้องการเพื่อนอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนที่มีปัญหาต่าง ๆ ย่อมต้องการคุณูปการ ต้องการความรัก ความอบอุ่น ความเห็นใจ ต้องการคนเป็นมิตรไว้ปรึกษาหารือในปัญหาต่าง ๆ
4. ความมีอารมณ์ขัน ผู้นำควรมองปัญหาและอุปสรรคด้วยความสุขุม เข้มแข็งมีวิจรรย์ญาณที่ดี ไม่ควรมองทุกสิ่งในแง่ร้าย ควรสามารถยิ้มและหัวเราะได้เสมอ ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด ๆ
5. ความอดทน ขยัน และตรงเวลา
6. ความมีจรรยาบรรณ นอกจากผู้นำจะนำเยาวชนในกิจกรรมต่าง ๆ แล้ว ควรนำในเรื่องจรรยาบรรณ มารยาทอีกด้วย ผู้นำควรมีกิริยาดี รู้จักกาลเทศะ
7. ความซื่อสัตย์และยุติธรรม ผู้นำควรเป็นแบบฉบับให้เยาวชนถือแบบ และศรัทธา
8. ควรเป็นผู้ไว้วางใจได้ ผู้นำต้องทำตนให้เยาวชนไว้วางใจได้ ต้องไม่เปิดเผยความลับของเยาวชนให้ผู้อื่นฟัง แต่จะกระทำได้ในกรณีที่เยาวชนอนุญาตแล้ว
9. ความเป็นผู้มีบุคลิกลักษณะที่ดี ผู้นำควรมีลักษณะผ่องใส การเดิน นั่ง พูดจา ท่วงที ควรอยู่ในลักษณะที่ถูกต้อง และเป็นสง่า

10. ความกล้าหาญ ผู้นำต้องกล้าเผชิญต่อความจริงทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็สิ่งทีคนทำผิดไปแล้ว หรือกล้าพูดกล้าแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ

11. ความรู้ทางหลักวิชา สิ่งนี้จะขาดเสียมิได้ ผู้นำควรเป็นผู้ใฝ่หาความรู้อยู่เสมอ ควรมีความรู้ทันเหตุการณ์ของโลก มีความรู้ตามหลักวิชาเพื่อนำไปใช้ในการแก้ปัญหา และปรับปรุงงานต่อไป

ความหมายของการออกกำลังกายและกีฬา

ความหมายของคำว่า “การออกกำลังกาย” ได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลายท่าน ดังนี้

จรวชพร ธรนิทร์ ให้ความหมายว่า “การออกกำลังกาย หมายถึง การออกแรงทางกายที่ทำให้ร่างกายแข็งแรง ทั้งระบบโครงสร้างและทำให้กล้ามเนื้อสามารถรวมกันต่อต้าน และเอาชนะแรงบังคับได้ หากขาดการออกกำลังกาย ร่างกายจะลดศักยภาพในการเคลื่อนไหว นอกจากนี้ยังทำให้เกิดกิจกรรมทางปัญญา อารมณ์ และความรู้สึกดีขึ้นด้วย” (อ้างถึงใน พิชิต ภูดิจันทร์ และคณะ, 2533)

วรงค์ดี เพียรชอบ (2537) กล่าวว่า “การออกกำลังกาย คือ การที่ทำให้ร่างกายได้ใช้แรงงาน หรือกำลังงานที่มีอยู่ในตัวนั้น เพื่อให้ร่างกาย หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายเกิดการเคลื่อนไหวนั่นเอง เช่น การเดิน การกระโดด การวิ่ง การทำงาน หรือในการเล่นกีฬา การออกกำลังกายแต่ละกิจกรรม ร่างกายต้องใช้กำลังงานมากน้อยแตกต่างกันไป ตามลักษณะของงานนั้นว่าจะมากน้อยหรือหนักเบาแค่ไหน” (อ้างถึงใน กรมพลศึกษา, 2539)

ส่วนคำว่า “กีฬา” (Sport) เป็นคำที่ตัดทอนมาจาก Disport แปลว่า เล่น สนุก หรือทำให้เกิดเพลิดเพลิน ณ ที่ใดที่หนึ่ง เช่น กลางแจ้ง ในอาคาร และการปฏิบัติกรใด ๆ ที่เป็นไปเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน เพื่อออกกำลังกาย หรือฝึกหัดร่างกายและจิตใจ ให้มีทักษะในการเล่นนั้น ๆ ภายใต ฎ กติกา เนื้อหาและขอบเขตของเวลาที่กำหนด ก็เรียกว่า กีฬาทั้งสิ้น (จิตวิทยาการกีฬา เบื้องต้น, 2527 อ้างถึงใน บุญชัย รัตนวิระประคิษฐ์, 2532)

ไพวัธย์ ตัฒณาทูณ (2530) ได้กล่าวว่า ลักษณะของกีฬาเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่ง ซึ่งก่อให้เกิดความสนุกสนาน ความบันเทิงใจ ภายใต ฎ กติกาแก่ผู้เข้าร่วมกิจกรรม โดยมีจุดประสงค์เพื่อส่งเสริมผู้เข้าร่วมกิจกรรม ดังนี้

1. เพื่อส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีทักษะและมีความชำนาญในกีฬาเฉพาะอย่าง
2. เพื่อส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีความคล่องแคล่วว่องไว
3. เพื่อส่งเสริมให้ร่างกายของแต่ละคนมีความสง่างามแข็งแรงและอดทน

ดำรง กิจกุศล (2531) ได้กล่าวถึง หลักการออกกำลังกายในเด็กว่า การออกกำลังกายในเด็ก จะต้องทำแต่เพียงพอดี และไม่ควรรีบบังคับหรือขืนใจให้ทำ ควรใช้วิธีพูดคุยให้เข้าใจถึงประโยชน์ ของการออกกำลังกาย และทำตัวอย่างด้วยการปฏิบัติให้เด็กเห็น การบังคับหรือขืนใจนั้น นอกจากจะ ไม่ได้ผลหรือได้ผลเพียงระยะสั้นแล้ว ยังอาจให้ผลตรงข้าม คือ เด็กจะเกลียดการออกกำลังกายไปเลย ตลอดชีวิตของเขา เพราะยังไม่เต็มที่ถูกขืนใจให้ทำในสิ่งที่ไม่อยากทำในวัยเด็กได้ การออกกำลังกาย ในเด็กจึงควรทำในรูปของกีฬา หรือการเล่นต่าง ๆ ที่ให้ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน อาจให้มีการ แข่งขันบ้าง แต่ก็อย่าเอาจริงจังมากเกินไป ไม่ควรให้เด็กเกิดความฝืนใจว่า เล่นอะไรก็ต้องชนะ เสมอ จะแพ้ไม่ได้เป็นอันขาด เพราะการที่มีความคิดเช่นนี้จะทำให้การเล่นนั้นเกิดความเครียดมาก ซึ่ง จะเป็นผลร้ายมากกว่าดี

แจ๊ค วิลมอร์ (Dr. Jack Wilmore) อ้างถึงใน ดำรง กิจกุศล (2531) ได้กล่าวไว้ว่า

“ กีฬาหรือการออกกำลังกายในเด็กนั้น ควรจัดให้เท่าที่เด็กต้องการ โดยเน้นที่ความ สนุกสนานของเด็กเป็นใหญ่ ไม่ควรที่จะทำเพื่อจุดประสงค์ของพ่อแม่ หรือโค้ช หรือของ โรงเรียน การตั้งความหวังไว้สูงมากก็ดี หรือการที่มุ่งที่จะเอาชนะเพียงอย่างเดียวก็ดี ล้วนเป็น ผลเสียต่อสุขภาพเด็กทั้งสิ้น ”

ประโยชน์ของการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา

ไพวัลย์ ดัมลาพูน (2530) ได้กล่าวถึง คุณค่าของการออกกำลังกาย พอสรุปได้ว่า “การ ออกกำลังกายที่กระทำโดยถูกต้องจะให้คุณแก่ร่างกายเสมอ ในเด็ก ๆ การออกกำลังทำให้ร่างกาย เจริญเติบโตสมวัย ผู้ที่ไม่ค่อยได้ออกกำลัง มักมีร่างกายเล็กแคระและซี่โรค ในวัยหนุ่มสาวการออก- กำลังยังช่วยให้ระบบประสาทและจิตใจทำงานได้ดีเป็นปกติอีกด้วย”

ดำรง กิจกุศล (2531) และกรมพลศึกษา (2539) ได้สรุปว่า การออกกำลังกายนั้นมี ประโยชน์ดังนี้

1. ทำให้กล้ามเนื้อแข็งแรงยิ่งขึ้น ทำให้มีพลังดีขึ้น
2. ช่วยให้มีการทรงตัวดีขึ้น มีความกระฉับกระเฉงว่องไว
3. ช่วยให้มีการรูปร่างดีขึ้น ที่เคยหอบก็จะอ้วนขึ้น และที่เคยอ้วนเกินไปก็จะผอมลง
4. สามารถชะลอความเสื่อมของอวัยวะต่าง ๆ
5. ช่วยให้ผู้ที่มิชอบการฝึกทางจิต เช่น พวกที่มีอาการซึมเศร้ากับมีอาการดีขึ้นได้
6. ช่วยให้ระบบขับถ่ายดีขึ้น มีผลทำให้ร่างกายและจิตใจปลอดโปร่ง

6. ช่วยให้มีระบบขับถ่ายดีขึ้น มีผลทำให้ร่างกายและจิตใจปลอดโปร่ง
7. ทำให้นอนหลับได้ดีขึ้น
8. ช่วยให้มีพลังงานเพศดีขึ้นทั้งชายและหญิง
9. ช่วยให้การทำงานของหัวใจ ปอด และหลอดเลือดทำงานดีขึ้น
10. ช่วยให้อาการของโรคหลายโรคดีขึ้น เช่น ผู้ที่เป็นเบาหวาน จะมีระดับน้ำตาลต่ำลง
11. ช่วยให้ผู้หญิงมีสุขภาพดี เช่น ผู้หญิงที่ตั้งครรภ์ยาก จะช่วยทำให้ตั้งครรภ์ง่ายขึ้น
12. ประหยัดค่ารักษาพยาบาล

วุฒิพงษ์ ปรหมัดการ (2537) ยังได้กล่าวถึงประโยชน์ของการออกกำลังกาย ไว้ดังนี้

1. ผลการออกกำลังกายต่อระบบไหลเวียน
 - 1.1 ทำให้ปริมาณเลือดเพิ่มขึ้น สามารถไปถึงกล้ามเนื้อได้อย่างเพียงพอตามที่ร่างกายต้องการ
 - 1.2 ทำให้การสะสมกรดแลคติกเป็นไปได้น้อย ทำให้ร่างกายมีเวลาพักออกจากร่างกายน้อย
- เป็นผล ทำให้เห็นคเหนื่อซ้าลง
- 1.3 ทำให้การยึดหยุ่นตัวของเส้นเลือดดีขึ้น เป็นการช่วยป้องกันไม่ให้เส้นเลือดแข็งตัวหรือประ
 - 1.4 สามารถป้องกันโรคหัวใจเสื่อมสภาพ (Degenerative disease) หรือโรคหัวใจวายได้วิธีหนึ่ง
 - 1.5 เมื่อมีการออกกำลังกายจะทำให้ความดันเลือดเปลี่ยนแปลงไป

2. ผลการออกกำลังกายต่อระบบหัวใจ

ในนักกีฬาที่มีการฝึกซ้อมเป็นระยะเวลานานจะมีความสามารถหายใจเต็มที่หลังจากหายใจออกเต็มที่แล้วดีขึ้น นอกจากนั้นอัตราการหายใจต่อนาที (Ventilation minute volume) ในขณะพัก หรือออกกำลังกายในระดับเบาและปานกลาง ผู้ที่เป็นนักกีฬามีการหายใจต่อหน่วยเวลาตกลง เพราะสามารถสูดอากาศได้ดีมากกว่า และความสามารถหายใจสูงสุด (Maximum breathing volume) ในนักกีฬาที่มีการฝึกซ้อมจะมีความสามารถหายใจเต็มที่ให้เร็วที่สุดในเวลาจำกัดดีกว่าคนธรรมดา

3. ผลการออกกำลังกายต่อระบบกล้ามเนื้อ

ทำให้เนื้อหุ้มกล้ามเนื้อมีความเหนียวและหนาขึ้น ขนาดของกล้ามเนื้อโตขึ้น ทำให้มีความแข็งแรงเพิ่มขึ้น ช่วยชะลออาการเมื่อยล้า หรือหากมีอาการเมื่อยล้าก็จะใช้เวลาพักและคืนสู่สภาพปกติได้เร็ว

4. ผลการออกกำลังกายต่อระบบอื่น ๆ

4.1 ระบบประสาทอัตโนมัติ ทำงานได้สมดุลกัน การตื่นตัวเร็วกว่า

4.2 ค่อม ค่อมหมวกไตเจริญเร็วขึ้น มีฮอร์โมนสะสมมากขึ้น

4.3 ตับกึ่งปริมาณและน้ำหนัก มีไกลโคเจนและสารที่จำเป็นต่อการออกกำลังกายสะสมมากขึ้น

5. ช่วยป้องกันโรคอ้วน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อภายในประเทศ

ไพวัลย์ ดัฒนาพูน (2516) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " ปัญหาการจัดถิ่นทนาการของ ศูนย์เยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร " โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามจำนวน 2 ชุด ให้เจ้าหน้าที่ศูนย์เยาวชน และสมาชิกของศูนย์เยาวชน โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับอายุ คือ ระดับอายุ 8-11 ปี 12-15 ปี และ 16-18 ปี ผลการวิจัยปรากฏว่า การจัดถิ่นทนาการของศูนย์เยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครประสบปัญหาต่าง ๆ 4 ด้าน คือ ด้านบุคลากร งบประมาณ การดำเนินงาน และด้านสถานที่ตั้งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ เจ้าหน้าที่ศูนย์เยาวชนประสบปัญหาเหล่านี้ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่มีระดับปัญหาค่อนข้างน้อย ส่วนความคิดเห็นของสมาชิกศูนย์เยาวชนที่มีต่อโครงการถิ่นทนาการของศูนย์เยาวชนและผลที่สมาชิกได้รับจากโครงการถิ่นทนาการที่ศูนย์เยาวชนจัดให้ ปรากฏว่า สมาชิกศูนย์เยาวชนมีความคิดเห็นโดยทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับศูนย์เยาวชนว่า โครงการถิ่นทนาการของศูนย์เยาวชน และผลที่สมาชิกศูนย์เยาวชนได้รับจากโครงการถิ่นทนาการที่ศูนย์เยาวชนจัดให้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ทัศนีย์ ไทยาภิรมย์ (2517) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " บทบาทของศูนย์เยาวชนในการพัฒนาเยาวชนโดยกรุงเทพมหานคร " เพื่อหาแบบฉบับในการจัดกิจกรรมของศูนย์เยาวชนให้สามารถพัฒนาเยาวชนได้ โดยมุ่งศึกษาถึงการพัฒนาเยาวชนด้านบุคลิกภาพทางสังคมและความรับผิดชอบตนเอง และส่วนรวม จากกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่มีลักษณะเดียวกัน คือ สมาชิกศูนย์เยาวชนเพศชาย กำลังศึกษาอยู่ อายุระหว่าง 13-18 ปี จำนวนกลุ่มละ 20 คน กำหนดวิธีการให้กิจกรรมสำหรับกลุ่มทดลอง โดยใช้วิธีการงานกลุ่มสังคม ส่วนกลุ่มควบคุมวิธีการให้กิจกรรมเป็นไปตามปกติ ซึ่งศูนย์เยาวชนจัดบริการอยู่ แล้วนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบกัน ทำการทดลองซ้ำ 3 ครั้ง แต่ละครั้งใช้ระยะเวลา 3 เดือน ติดต่อกันเพื่อให้ได้ผลที่แน่นอน รวมทั้งศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่กระทบกระเทือนต่อการพัฒนาศูนย์เยาวชนของกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษา ค้นคว้า ทดลอง สรุปได้ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมของศูนย์เยาวชนให้กับสมาชิกนั้น ใช้วิธีการงานกลุ่มสังคมดีกว่าการให้สมาชิกรับบริการจากศูนย์เยาวชนตามปกติ เพราะวิธีการงานกลุ่มสังคมมีการวางแผนงาน มีการเลือกนำกิจกรรมต่าง ๆ ให้กับกลุ่มและสมาชิกในกลุ่มตามความต้องการ ความสนใจ และสามารถพัฒนาเยาวชนได้ตามจุดมุ่งหมาย

2. การใช้ระเบียบปฏิบัติทางราชการกับงานศูนย์เยาวชน ในด้านการจัดกิจกรรม การจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ ตลอดจนสถานงานการบังคับบัญชา ทำให้กระทบกระเทือนต่อความก้าวหน้าของงานศูนย์เยาวชน

สุนทรี ศรีปรัชญากุล (2521) ได้ทำการวิจัยเรื่อง « บทบาทของศูนย์เยาวชนในการพัฒนาความเป็นผู้นำ » โดยการสัมภาษณ์และสังเกตพฤติกรรมของเยาวชนในย่านบริเวณแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย และใช้แบบสอบถามที่เป็นเครื่องวัดระดับการพัฒนาความเป็นผู้นำ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ เยาวชนที่มีการพัฒนาความเป็นผู้นำในระดับสูง ส่วนอีกกลุ่มจะเป็นเยาวชนที่มีการพัฒนาความเป็นผู้นำต่ำ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้อาศัยข้อมูลจากการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของศูนย์เยาวชนเป็นดัชนีวัดระดับการพัฒนาความเป็นผู้นำของเยาวชน

จากผลการศึกษาวิจัยปรากฏว่า กลุ่มเยาวชนที่เข้าร่วมกิจกรรมศูนย์เยาวชนจะมีระดับการพัฒนาความเป็นผู้นำของเยาวชนในระดับสูงร้อยละ 77 ระดับต่ำร้อยละ 23 ส่วนกลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมของศูนย์เยาวชนจะมีการพัฒนาความเป็นผู้นำในระดับสูงร้อยละ 59 ระดับต่ำ ร้อยละ 41 ดังนั้นเยาวชนที่เข้าร่วมกิจกรรมศูนย์เยาวชนจะมีระดับการพัฒนาความเป็นผู้นำมากกว่าเยาวชนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมศูนย์เยาวชนในอัตราร้อยละ 18

โกเมศ จันทร์เกษ (2522) ได้ทำการวิจัยเรื่อง « การใช้เวลาว่างของนักเรียนสองผลัดระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย » โดยศึกษาเปรียบเทียบน้ำหนักการใช้เวลาว่างระหว่างนักเรียนสองผลัดชายกับหญิง ส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค จำนวน 13 โรงเรียน และระหว่างนักเรียนที่เรียนต่างผลัดกัน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนสองผลัดใช้เวลาว่างทำกิจกรรมแต่ละระดับทุกกิจกรรม ไม่เท่ากันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
2. นักเรียนสองผลัดส่วนใหญ่ใช้เวลาว่างขณะอยู่ที่บ้าน ด้านการเรียน โดยทำการบ้าน และทบทวนบทเรียนที่เรียนมา
3. นักเรียนสองผลัดส่วนใหญ่พักผ่อนหย่อนใจขณะอยู่ที่บ้าน ด้วยการทำวิทยุ อ่านหนังสือพิมพ์ วารสาร หรือหนังสืออ่านเล่น ดูโทรทัศน์ และร้องเพลง
4. นักเรียนสองผลัดส่วนใหญ่ใช้เวลาว่างขณะอยู่ที่โรงเรียน ด้านการเรียนโดยการทำกรบ้านหรืองานที่อาจารย์มอบหมาย และเข้าห้องสมุด และส่วนใหญ่ไม่เคย และไม่ค่อยได้เล่นกีฬาเกือบทุกประเภท
5. นักเรียนสองผลัดส่วนใหญ่คุยกันเรื่อง การเรียนต่อ ข่าวน่าสนใจ บทเรียนการประกอบอาชีพ เพลงและดนตรี
6. ในวันหยุดนักเรียนสองผลัดส่วนใหญ่ฟังวิทยุ มากกว่าปกติ
7. นักเรียนสองผลัดในส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค ชายกับหญิง และนักเรียนที่เรียนต่างผลัดกัน มีน้ำหนักการทำกิจกรรมบางอย่างในเวลาว่างแตกต่างกัน

วาสนา คุณาภกิติภรณ์ (2523) ได้ทำการวิจัยเรื่อง « การใช้เวลาว่างของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร » ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมที่นักเรียนสนใจและทำมากที่สุดในช่วงว่าง คือ กิจกรรมบันเทิง รองลงมา คือ กิจกรรมกีฬาและกิจกรรมอ่านหนังสือ นักเรียนใช้เวลาว่างส่วนมากที่โรงเรียนโดยเข้าร่วมกิจกรรมทัศนศึกษาและกีฬา ซึ่งเป็นกิจกรรมที่โรงเรียนจัดให้ กิจกรรมที่นักเรียนทำมากที่สุดหลังโรงเรียนเลิก คือ การพูดคุยกับเพื่อน ประเภทของกิจกรรมกีฬาที่นักเรียนชอบมากที่สุด คือ วาสน้ำ จักรยาน แบดมินตัน เกมส่ ค่่อสู้ป้องกันตัว ฟุตบอล และวอลเลย์บอล ส่วนปัญหาที่นักเรียนประสบในการใช้เวลาว่าง คือ เวลา ุปรกรณ์ และสถานที่ไม่เพียงพอ จากการทดสอบค่าที พบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง และนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลกับนักเรียนโรงเรียนราษฎร์มีความสนใจในการใช้กิจกรรมในช่วงว่างไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ยกเว้นกิจกรรมกีฬา ศิลปหัตถกรรม และประดิษฐ์สิ่งของ

สุภรัตน์ สุขสมนึก และคณะ (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง « การศึกษาสภาพ และความสนใจของสมาชิกต่อกิจกรรมของศูนย์เยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร » โดยส่งแบบสอบถามไปยังหัวหน้าศูนย์เยาวชน และผู้มารับบริการ ผลการวิจัยพบว่า ศูนย์เยาวชนได้เปิดทำการ วันอังคารถึงวันเสาร์ บุคลากรของศูนย์เยาวชน คือ ข้าราชการประจำ และอาสาสมัคร มีรายได้จากเงินงบประมาณ เงินค่าสมาชิก และเงินบริจาค กิจกรรมที่จัดแบ่งเป็น 6 กลุ่ม คือ พลศึกษา คนตรีและนาฏศิลป์ ศิลปศึกษา และหัตถกรรม คหกรรมศาสตร์ ห้องสมุด และกิจกรรมอื่น ๆ เป็นครั้งคราว หัวหน้าศูนย์เยาวชนมีความเห็นว่า การจัดกิจกรรมบางโครงการไม่บรรลุวัตถุประสงค์ มีสาเหตุจาก ขันตอนของระบบราชการ ทำให้การดำเนินงานล่าช้า ได้รับงบประมาณน้อย บุคลากรมีไม่เพียงพอ และอาสาของสมาชิกแตกต่างกัน สมาชิกเพศชายสนใจกิจกรรมฟุตบอลมากที่สุด แต่สถานที่จัดกิจกรรมไม่เหมาะสม ส่วนสมาชิกเพศหญิงสนใจกิจกรรมการจัดงานรื่นเริงมากที่สุด กิจกรรมที่สมาชิกสนใจตรงกัน คือ การจัดงานรื่นเริง แบดมินตัน วาสน้ำ การจัดค่ายพักแรม ทัศนศึกษา และมีความเห็นตรงกันว่า อุปกรณ์การเล่นมีไม่เพียงพอ ขาดผู้นำกิจกรรม และการเปิดบริการของศูนย์เยาวชนไม่สม่ำเสมอ

วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง « โปรแกรมพลศึกษาและกีฬาเพื่อพัฒนาเยาวชนไทยในชนบท » เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจ และสภาพของท้องถิ่นชนบทในแต่ละภาคของไทย โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังเยาวชนชายและหญิง ผู้ปกครอง ผู้นำชุมชน และครูในแต่ละภาค ๆ ละ 600 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ความมุ่งหมายของโปรแกรมควรจะต้องประกอบด้วย เพื่อให้เยาวชนรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ มีน้ำใจนักกีฬา มีความสามัคคี มีร่างกายแข็งแรงและมีสุขภาพดี มีความเสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวม รู้จักเคารพต่อกฎและระเบียบข้อบังคับ รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้จักหน้าที่

และความรับผิดชอบ เป็นสมาชิกของหมู่บ้านและชุมชน เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี มีบุคลิกภาพที่ดีและมีความรักในขนบธรรมเนียมและประเพณีของตนเอง

2. หลักการจัดและดำเนินการของโปรแกรมควรประกอบด้วย การจัดให้มีสถานที่และอุปกรณ์การพลศึกษาและกีฬาสำหรับหมู่บ้าน มีการสอนพลศึกษาและกีฬาให้แก่เยาวชน มีการแข่งขันระหว่างกันเอง ระหว่างหมู่บ้าน ตำบล และอำเภอ มีผู้เชี่ยวชาญเพื่อช่วยทำการฝึกซ้อมให้แก่เยาวชน เผยแพร่คุณค่ากีฬา วิชากีฬา และจัดให้มีการดัดแปลงสิ่งของที่มีอยู่ในท้องถิ่นเพื่อใช้เป็นอุปกรณ์พลศึกษาและกีฬาในหมู่บ้าน

3. คุณสมบัติของผู้นำโปรแกรมพลศึกษาและกีฬาคควรประกอบด้วย เป็นผู้ที่มีนิสัยร่าเริง อคทน ใจเย็น มีความประพฤติดีเป็นตัวอย่างแก่เยาวชน มีความสามารถเข้ากับบุคคลในหมู่บ้านได้ มีใจกว้างโอบอ้อมอารี ขอมรับฟังความคิดเห็นของเยาวชน เข้าใจเยาวชนวัยต่าง ๆ มีความเข้าใจและมีทักษะในพลศึกษาและกีฬา มีความสามารถในการสอน มีอุดมคติและรักในการทำงานกับเยาวชน เข้าใจขนบธรรมเนียมประเพณีของชนบท และสามารถดัดแปลงสิ่งของหรือสถานที่ ๆ มีอยู่ในชนบทเพื่อใช้สำหรับพลศึกษาและกีฬา

4. สถานที่สำหรับโปรแกรมนั้น ควรจะเป็นสนามกีฬาของโรงเรียนที่อยู่ใกล้เคียงหรือสถานที่ว่างที่พอหาได้ในหมู่บ้าน และเกณฑ์ที่ใช้ในการเลือกสถานที่นั้นควรจะต้องประกอบด้วย ควรให้มีสถานที่สำหรับพลศึกษาและกีฬาสำหรับทุกหมู่บ้าน สถานที่นั้นควรจะเป็นศูนย์กลางไปมาได้สะดวก มีความปลอดภัยและถูกสุขลักษณะ เป็นที่สามารถสำหรับจัดกิจกรรมได้หลายอย่าง มีเครื่องอำนวยความสะดวกอย่างอื่น เช่น ห้องน้ำ ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวอยู่ใกล้เคียง เป็นที่สามารถควบคุมดูแลได้

ภานิช มิ่งทุม (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง « ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการกิจกรรมพลศึกษาของเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ภาคคดีเด็กและเยาวชน » ผลการวิจัยพบว่า

1. จุดมุ่งหมายที่เยาวชนต้องการในการเล่นกีฬาและออกกำลังกายอยู่ในระดับมาก คือ ต้องการเล่นเพื่อสุขภาพ ต้องการเล่นกีฬามันและถูกต้อง และรู้กติกาของกีฬาต่าง ๆ เพื่อจะได้ดูกีฬาได้เข้าใจ
2. เยาวชนมีความต้องการเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา อยู่ในระดับมาก คือ ให้มีการจัดชั่วโมงเรียนพลศึกษาในสถานฝึกและอบรม โดยเยาวชนชายต้องการเรียนฟุตบอล บิงปอง ตะกร้อ มวยไทย มวยสากล ส่วนเยาวชนหญิงต้องการเรียนวอลเลย์บอล แร้บอด แบดมินตัน เทนนิส กิจกรรมเข้าจังหวะ จำนวนชั่วโมงเรียน 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยจัดเป็นประจำตลอดปี ลักษณะครูพลศึกษาที่เยาวชนต้องการมากที่สุด คือ เป็นผู้ที่ปรับตัวเข้ากับเยาวชนได้เป็นอย่างดีและเป็นผู้ที่มีความเมตตา กรุณา เยาวชนมีความต้องการมากที่สุดที่จะให้นิสิต นักศึกษาพลศึกษามาฝึกสอน ผู้เชี่ยวชาญจากภายนอกมาสอนในกีฬาแต่ละประเภทและอาสาสมัครเข้ามาช่วยสอนพลศึกษา นอกจากนี้ยังต้องการให้สถานฝึกอบรม จัดอุปกรณ์ให้เพียงพอและให้มีสนามกีฬาที่ใช้ในการเรียนพลศึกษาเพิ่มขึ้น

3. เขาชวนต้องการให้มีการจัดฝึกอบรมกิจกรรมพลศึกษาและกีฬาอยู่ในระดับมาก โดยจัดให้มีการฝึกและอบรมครั้งละไม่เกิน 9 วัน และต้องการให้มีการฝึกอบรมก่อนการแข่งขันในกีฬาแต่ละประเภท

4. เขาชวนต้องการให้มีการจัดการแข่งขันกีฬาภายในและภายนอกสถานฝึกและอบรมอยู่ในระดับมาก โดยจัดให้มีการแข่งขันเดือนละ 1 ครั้ง ประเภทกีฬาที่ต้องการให้มีการจัดการแข่งขัน คือ ฟุตบอล ปิงปอง ตะกร้อ มวยไทย-มวยสากล วอลเลย์บอล บาสเกตบอล ให้เขาชวนทุกคน เจ้าหน้าที่และข้าราชการผู้ใหญ่ ได้มีส่วนร่วมในการแข่งขันกีฬา นอกจากนี้เขาชวนยังต้องการให้สถานฝึกและอบรมส่งนักกีฬาไปแข่งขันกีฬาที่จัดขึ้นโดยกรมพลศึกษาหรือกรุงเทพมหานคร

5. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการของเขาชวนชายและหญิง พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ชกเว้นกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอน การฝึกอบรมและการแข่งขัน ลักษณะครูพลศึกษา และการส่งนักกีฬาไปร่วมแข่งขันกีฬาที่จัดขึ้นโดยกรมพลศึกษาหรือกรุงเทพมหานคร

ชัชวพันธ์ เทถ่าสืบสกุลไทย (2531) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของหัวหน้าและผู้ฝึกสอนกีฬาของศูนย์ส่งเสริมกีฬาเกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการศูนย์ส่งเสริมกีฬาในเขตกรุงเทพมหานคร" ผลการวิจัยพบว่า มีปัญหาในระดับมาก เรียงจากมากไปน้อย ดังนี้ มีความล่าช้าในการพิจารณางบประมาณ ในการเบิกจ่ายงบประมาณมีขั้นตอนมากเกินไป และไม่สะดวกในการเบิกจ่ายงบประมาณ อุปสรรคเกี่ยวกับการปฐมพยาบาลมีไม่เพียงพอ อุปสรรคกีฬามีไม่เพียงพอกับจำนวนสมาชิกผู้มาใช้บริการ ไม่มีงบประมาณสำหรับซ่อมแซมสถานที่ อุปสรรคกีฬา และเครื่องอำนวยความสะดวกในการจัดและดำเนินการศูนย์กีฬาไม่เพียงพอ อุปสรรคกีฬามักชำรุดสูญหาย ไม่มีห้องรักษาพยาบาลสำหรับสมาชิกที่เจ็บป่วย ขาดการบำรุงรักษาและซ่อมแซมอุปสรรคกีฬา และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างหัวหน้ากับผู้ฝึกสอนกีฬาเกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการศูนย์ส่งเสริม พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎนตรี (2534) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบการใช้เวลาว่างของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในระบบโรงเรียนและไม่อยู่ในระบบโรงเรียน" กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กและเยาวชนในช่วงอายุ 12-19 ปี จาก 4 ภูมิภาคทั่วประเทศ และกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า

1. เมื่อเปรียบเทียบการใช้เวลาของเด็กและเยาวชน 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่อยู่ในระบบโรงเรียนกับกลุ่มที่ไม่อยู่ในระบบโรงเรียนที่ทำงาน และกลุ่มที่ไม่อยู่ในระบบโรงเรียนที่ไม่ทำงาน ซึ่งพบว่า 2 กลุ่มแรก มีลักษณะการใช้เวลาค่อนข้างคล้ายคลึงกันมาก ในด้านการใช้เวลาตามอิริยาวัถฐช่วงเย็นและหัวค่ำที่บ้าน ทั้ง 2 กลุ่ม มีกิจกรรมลำดับแรกที่ค่อนข้างจะเป็นการทำงานเช่นเดียวกัน คือ จะทำ

การบ้านและช่วยงานบ้าน ส่วนที่เหลือเป็นกิจกรรมเพื่อการพักผ่อนคล้าย ๆ กัน คือ ดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุ พุดคุยสังสรรค์ ออกกำลังกาย ฯลฯ จะต่างกันเล็กน้อยที่กลุ่มที่เรียนหนังสือ จะนิยมดูโทรทัศน์และอ่านหนังสือมากกว่ากลุ่มที่ทำงาน ซึ่งนิยมพุดคุยสังสรรค์และเล่นกีฬามากกว่า

2. สำหรับกลุ่มที่ไม่อยู่ในระบบโรงเรียนที่ไม่ทำงานมีลักษณะการใช้เวลาว่างที่แตกต่างจาก 2 กลุ่มแรกพอสมควร เพราะกลุ่มหลังนี้ไม่มีกิจกรรมภาคบังคับที่ทำนอกบ้าน จึงใช้เวลาช่วยงานบ้านเป็นส่วนใหญ่ ที่เหลือเป็นกิจกรรมพักผ่อนหย่อนใจลักษณะเดียวกับ 2 กลุ่มข้างต้น มีที่พิเศษกว่า 2 กลุ่มแรกคือ กลุ่มนี้มีผู้ตอบว่าอยู่เฉย ๆ มากกว่า 2 กลุ่มแรก และมีเวลาว่างมากกว่า

สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักงานรัฐมนตรี (2535) ได้ทำการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ในเรื่อง " การเล่นกีฬาของเด็กและเยาวชน " จากการสำรวจเด็กและเยาวชนที่มีอายุ 6-24 ปีทั่วประเทศประมาณ 23.3 ล้านคน ปรากฏว่ามีผู้ที่ชอบเล่นกีฬาประมาณ 11.0 ล้านคน หรือร้อยละ 47.2 เด็กและเยาวชนที่เล่นกีฬาเหล่านี้ เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง และเด็กที่มีอายุระหว่าง 6-11 ปี จะเป็นกลุ่มที่เล่นกีฬากันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38.8 ในกลุ่มอายุ 12-14 ปี และ 15-19 ปี มีอัตราส่วนของผู้เล่นกีฬาไม่แตกต่างกันมากนัก สำหรับกลุ่มอายุ 20-24 ปี มีอัตราส่วนต่ำกว่าทุกกลุ่มอายุ โดยเฉพาะเพศหญิง มีผู้เล่นกีฬาอยู่เพียงร้อยละ 5.4

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเด็กและเยาวชนที่กำลังเรียนและไม่ได้เรียน พบว่า เด็กและเยาวชนที่กำลังเรียนและเล่นกีฬาจะมีลักษณะคล้ายคลึงกับที่กล่าวมาข้างต้น ส่วนเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้เรียนนั้น ผู้ที่เล่นกีฬาเกือบทั้งหมดหรือประมาณร้อยละ 90 เป็นเยาวชนที่มีอายุ 15-24 ปี และไม่มี ความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิง สำหรับกีฬาประเภทต่าง ๆ ที่เด็กและเยาวชนนิยมเล่นกันนั้น พบว่ามีมากกว่า 10 ประเภท และจากการจัดลำดับของประเภทกีฬา กีฬาที่นิยมเล่นกันมากที่สุด ได้แก่ ฟุตบอล รองลงมา คือ วิ่งเพื่อสุขภาพและวอลเลย์บอล ซึ่งมีผู้นิยมเล่นใกล้เคียงกัน นอกจากนี้ ยังมีตะกร้อลอดห่วง และเชกปีคคะกร้อ การบริหารร่างกาย กรีฑา เป็นต้น

จิตรา ทองคณารักษ์ (2536) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การศึกษางานวางแผนพัฒนาการศึกษาของเทศบาลที่ได้รับรางวัลเทศบาลที่จัดการศึกษาและส่งเสริมกิจกรรมเด็กเยาวชนดีเด่น " ผลการวิจัยพบว่า เทศบาลส่วนมากได้จัดทำแผนพัฒนาระยะ 5 ปี แผนพัฒนาประจำปี และแผนปฏิบัติการประจำปี สำหรับเทศบาลที่เป็นเมืองศูนย์กลางความเจริญในภูมิภาคจะจัดทำแผนพัฒนาระยะยาว 15 ปี เรียกว่า จุดหมายและแนวทางการพัฒนาระยะยาว ทุกเทศบาลมีการวางแผนอย่างเป็นระบบ และมีการดำเนินงานตามแผนในลักษณะที่สนับสนุนการใช้แผนเป็นเครื่องมือช่วยในการบริหารทำให้งานด้าน การศึกษาดำเนินการบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงเป็นเทศบาลที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นเทศบาลที่ได้รับรางวัลเทศบาลที่จัดการศึกษาและส่งเสริมกิจกรรมเด็ก เยาวชนดีเด่น

วุฒิ กาญจนสุนทร (2537) ได้ทำการวิจัยเรื่อง « ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรคัตสรรกับ การเข้าร่วมในกิจกรรมศูนย์เยาวชนตำบลของสมาชิกศูนย์เยาวชนจังหวัดปราจีนบุรี » โดยส่งแบบ- สอบถามไปยังสมาชิกศูนย์เยาวชนตำบลในจังหวัดปราจีนบุรี จำนวน 395 คน ผลการวิจัยพบว่า ตรงตามสมมุติฐาน จำนวน 10 ตัวแปร และขัดแย้งกับสมมุติฐาน 1 ตัวแปร คือ ระยะเวลาการเป็น สมาชิก และพบว่า

1. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับการเข้าร่วมกิจกรรมของศูนย์เยาวชนตำบลอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 มีจำนวน 2 ตัวแปร คือ อายุ และระดับการศึกษา โดยผู้ที่มีอายุสูงมีแนวโน้ม เข้าร่วมในกิจกรรมสูงกว่าผู้ที่มีอายุต่ำ และผู้ที่มีระดับการศึกษาสูง มีแนวโน้มเข้าร่วมกิจกรรมสูงกว่า ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำ

2. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับการเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี จำนวน 7 ตัวแปร คือ อาชีพ รายได้เฉลี่ยของครอบครัว การเป็นกรรมการศูนย์เยาวชน การเป็น กรรมการกลุ่มทางสังคม การติดต่อกับเจ้าหน้าที่ ความรู้ความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของศูนย์เยาวชน และความคาดหวังในประโยชน์ที่จะได้รับ คือ ผู้ที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมมีแนวโน้มเข้าร่วม กิจกรรมสูงกว่าผู้ที่ประกอบอาชีพรับจ้าง ผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยสูงมีแนวโน้มเข้าร่วมกิจกรรมสูงกว่าผู้ที่มีราย ได้เฉลี่ยต่ำ ผู้ที่เป็นกรรมการศูนย์เยาวชน เป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคม มีแนวโน้มเข้าร่วมกิจกรรมสูง กว่าผู้ที่ไม่ได้เป็นกรรมการ ผู้ที่มีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่บ่อยครั้ง มีแนวโน้มเข้าร่วมกิจกรรมสูงกว่าผู้ ที่ติดต่อกับเจ้าหน้าที่น้อยครั้ง ผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของศูนย์เยาวชนสูง มีแนวโน้ม เข้าร่วมกิจกรรมสูงกว่าผู้ที่คาดหวังต่ำ

3. ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการเข้าร่วมกิจกรรมมี 2 ตัวแปร คือ เพศ และระยะเวลา การเป็นสมาชิก

รุ่งนภา สิงห์นรา (2538) ได้ทำการวิจัยเรื่อง « สภาพและปัญหาการจัดดำเนินงานของ ศูนย์เยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร » โดยส่งแบบสอบถามไปยังเจ้าหน้าที่ศูนย์เยาวชน และสมาชิก ศูนย์เยาวชนในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า สภาพในการดำเนินงานของศูนย์เยาวชนใน กรุงเทพมหานคร พบว่า ศูนย์เยาวชนส่วนใหญ่มีพื้นที่สำหรับจัดกิจกรรมน้อย และมีอัตรากำลังของ เจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอที่จะปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพ ประกอบกับการได้รับการจัดสรรงบประมาณที่ น้อย และสมาชิกที่มาใช้บริการโดยเฉลี่ยในหนึ่งวันมีจำนวนน้อย ทำให้การดำเนินงานของศูนย์- เยาวชนไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ส่วนปัญหาในการดำเนินงานของศูนย์เยาวชน พบว่า ศูนย์- เยาวชนประสบปัญหาในระดับมากในด้านงบประมาณ คือ การเบิกจ่ายงบประมาณมีขั้นตอนมากทำ ให้ยุ่งยากและเสียเวลา ส่วนในด้านความต้องการของสมาชิกศูนย์เยาวชนในกรุงเทพมหานคร พบว่า สมาชิกศูนย์เยาวชนมีความต้องการมาใช้บริการมากในทุกด้าน คือ ด้านบุคลากร ด้านสถานที่อุปกรณ์

และถึงอำนาจความสะดวก ด้านการส่งเสริมสมรรถภาพทางกาย ด้านกิจกรรมการออกกำลังกาย ด้านกิจกรรมนันทนาการ ด้านวิชาการ ด้านวันบริการต้องการให้เปิดทุกวัน และด้านเวลาที่เปิดให้บริการ ในวันเสาร์-อาทิตย์

อาภรณ์ นนธิโชติ (2538) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การศึกษาความคิดเห็นของเยาวชนและเจ้าหน้าที่ศูนย์ที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนันทนาการของศูนย์เยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร " ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ความคิดเห็นของเยาวชนปรากฏว่ามีความคิดเห็นด้านกิจกรรมนันทนาการอยู่ในระดับมาก คือ กิจกรรมที่จัดให้บริการตรงกับความต้องการและความสนใจ บรรยากาศในการเข้าร่วมกิจกรรมเป็นกันเอง มีการแนะนำให้สมาชิกได้ทราบถึงวัตถุประสงค์และความสำคัญของการจัดกิจกรรม มีการจัดกิจกรรมตามกำหนดการที่ได้วางไว้ กิจกรรมที่จัดสามารถนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ กิจกรรมที่จัดสามารถดึงดูดใจให้สมาชิกอยากเข้าไปร่วมกิจกรรม และสมาชิกได้รับความรู้และทักษะจากกิจกรรมที่เข้าร่วม

ส่วนเจ้าหน้าที่ศูนย์เยาวชนปรากฏว่ามีความคิดเห็นด้านบุคลากร และด้านกิจกรรมนันทนาการอยู่ในระดับมาก คือ เจ้าหน้าที่มีความเป็นกันเองกับผู้มาใช้บริการ ผู้นำกิจกรรมมีความสามารถตรงตามกิจกรรมที่จัด มีความสนใจและเอาใจใส่ต่อสมาชิกในขณะที่เข้าร่วมกิจกรรม เจ้าหน้าที่คอยให้คำแนะนำและอำนวยความสะดวกแก่ผู้มาใช้บริการ ผู้นำกิจกรรมมีความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานดี ในด้านกิจกรรมนันทนาการ พบว่า กิจกรรมที่จัดคำนึงถึงผลประโยชน์ที่สมาชิกได้รับ กิจกรรมที่จัดขึ้นในศูนย์มีคุณค่าและให้ประโยชน์แก่สมาชิก บรรยากาศในการร่วมกิจกรรมเป็นกันเอง มีการแนะนำให้สมาชิกได้ทราบถึงวัตถุประสงค์และความสำคัญของการจัดกิจกรรม และกิจกรรมที่จัดสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของสมาชิก

2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของเยาวชนและเจ้าหน้าที่ศูนย์เยาวชน เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนันทนาการ พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในด้านบุคลากร ด้านกิจกรรมนันทนาการ ด้านการประชาสัมพันธ์ และด้านสถานที่ อุปกรณ์ และถึงอำนาจความสะดวก

สมบัติ กาญจนกิจ (2540) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบและองค์ประกอบศูนย์เยาวชนในระดับต่าง ๆ " โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา วิเคราะห์ รูปแบบ และการดำเนินงานศูนย์เยาวชนในประเทศไทย เพื่อนำเสนอเอนโบายและมาตรการ รูปแบบศูนย์เยาวชนที่เหมาะสมในระดับต่าง ๆ อันจะนำไปสู่หลักตั้งการพัฒนาศูนย์เยาวชนในอนาคต ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. รูปแบบศูนย์เยาวชนที่ปรากฏในปัจจุบัน แบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่

1.1 ศูนย์เยาวชนในเมือง-นอกเมือง

1.1.1 นโยบายและเป้าหมาย : เป็นศูนย์กลางเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจของเยาวชน ส่งเสริมกิจกรรม การกีฬาเพื่อมวลชน กีฬาเพื่อสุขภาพ บริการแนะแนวฝึกความรู้และวิชาชีพ กิจกรรมส่งเสริมระเบียบวินัย ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนส่งเสริมการป้องกันแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชน เพื่อให้เป็นพลเมืองดี

1.1.2 ข้อเด่น : เป็นการตอบสนองนโยบายของชาติ เป็นแกนกลางประสานงาน และนโยบายภาครัฐและภาคเอกชน ส่งเสริมการเป็นผู้นำเยาวชนและศูนย์เยาวชนเป็นที่พึ่งของเยาวชนในชุมชนแออัด

1.1.3 ข้อค้อย : ประสบปัญหาการจัดดำเนินงานขององค์กร เช่น ขาดบุคลากร ขาดงบประมาณ ขาดอาคารสถานที่ ถึงเวดล้อมไม่เอื้ออำนวย ขาดการประสานงาน การประชาสัมพันธ์สู่กลุ่มเยาวชน ตลอดจนกลุ่มเยาวชนมีความซับซ้อน การเคลื่อนย้ายถิ่นฐานจากชนบทสู่เมือง ทำให้ขาดเยาวชนชนบท

1.2 ศูนย์เยาวชนในระบบและนอกระบบ (การศึกษา)

1.2.1 นโยบายและเป้าหมาย : เป็นศูนย์กลางการจัดกิจกรรมเยาวชน ส่งเสริมหลักสูตร การเรียนการสอน ส่งเสริมการฝึกความรู้และวิชาชีพ เปิดโอกาสให้เยาวชนที่ค้อยโอกาสทางการศึกษา ส่งเสริมการพัฒนาทักษะและประสบการณ์ชีวิต

1.2.2 ข้อเด่น : เป็นการสนองนโยบายของรัฐ ส่งเสริมการพัฒนาความเจริญเติบโตของเยาวชนอย่างเป็นระบบ ส่งเสริมประสบการณ์ชีวิต ทัศนคติกรมเมืองบน และไม่ทิ้งประสงค์ทางสังคม

1.2.3 ข้อค้อย : ประสบปัญหาในด้านการจัดดำเนินงาน เช่น ขาดบุคลากร บุคลากรขาดความรู้ ขาดอุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก ขาดอาคารสถานที่ ขาดการประชาสัมพันธ์ การประสานองค์กรต่าง ๆ กิจกรรมถูกจำกัดเฉพาะในหลักสูตร และไม่ได้ตอบสนองความต้องการของเยาวชน

1.3 ศูนย์เยาวชนภาคเอกชน (องค์กรอาสาพัฒนา)

1.3.1 นโยบายและเป้าหมาย : เพื่อส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชน โดยพัฒนาองค์กรร่วม ได้แก่ ด้านร่างกาย สติปัญญา จิตใจ และสังคม ส่งเสริมสงเคราะห์และเป็นที่เอื้อกลางในการให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่อยู่ในภาวะทุพโภชนาการ รณรงค์ให้สาธารณชนได้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณภาพชีวิตของเยาวชน

1.3.2 ข้อเด่น : เป็นศูนย์กลางที่มีรูปแบบการส่งเสริมกิจกรรมพัฒนาเด็ก และเยาวชนอย่างเป็นระบบ ส่งเสริมการพิทักษ์สิทธิเด็ก รณรงค์ให้สังคมเห็นความสำคัญของเด็กและเยาวชน ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม

1.3.3 ข้อค้อย : ประสบปัญหาทางด้านการบริหารจัดการศูนย์เยาวชน เช่น ขาดงบประมาณ ขาดอาคารสถานที่ และอุปกรณ์ที่ไร้ ถึงเวดล้อมไม่เอื้ออำนวย ขาดการร่วมมือประสานงานระหว่างองค์กรของรัฐ และภาคเอกชน บุคลากรขาดขวัญกำลังใจ กิจกรรมไม่เหมาะสมและไม่ทันสมัย

2. รูปแบบศูนย์เยาวชนที่นำเสนอ

รูปแบบศูนย์เยาวชนในประเทศไทย ควรจะตอบสนองความต้องการของสังคม ศูนย์เยาวชน ควรจะเป็นศูนย์บริการชุมชน เน้นทั้งกลุ่มประชากรเด็กและเยาวชนทั้งชุมชนในเมืองและในชนบท

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

ฟูลไบรท์ (Fullbright, 1988) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "บ้านพักเยาวชนอีกทางเลือกหนึ่งของการ แก้ไขปัญหาเยาวชน" ได้พบว่าบ้านพักเยาวชนและศูนย์เยาวชนที่ดำเนินการโดยการสนับสนุนของ สภาชุมชนในการอดตัน (Carrollton) รัฐเท็กซัส บ้านพักเยาวชนจะให้บริการแก่เยาวชน เมื่อเยาวชน เกิดปัญหาขึ้นภายในบ้านของตนเอง ทางศูนย์จะจัดให้มีการปรึกษาทั้งเยาวชน และครอบครัว โดยมี อาสาสมัครครอบครัวคอยให้บริการดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษ

บอลล (Boll, 1989) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การพัฒนาเยาวชน:กรณีศึกษาจากประเทศฮอนดูรัส" โดยศึกษาจากเอกสาร จากประสบการณ์ของอาสาสมัครองค์กร (Peace Corp) ผู้ซึ่งได้ไปทำงานเป็น อาสาสมัครในการพัฒนาเยาวชน ซึ่งคือโอกาสในประเทศฮอนดูรัส อาสาสมัครพัฒนาเยาวชนนี้ให้ บริการในด้านของการศึกษา, การนันทนาการ, ให้ข่าวสารการศึกษาและให้คำปรึกษา อาสาสมัครได้ รับมอบหมายให้ก่อตั้งศูนย์เยาวชนขึ้น เพื่อให้เป็นที่อยู่อาศัยแก่ผู้ไร้ที่อยู่ เด็กที่ถูกทารุณ หรือเด็กที่ถูก ทอดทิ้ง โดยอาสาสมัครจะได้ทำงานอย่างใกล้ชิดกับประเทศเจ้าของที่มีจุดประสงค์เดียวกัน อาสาสมัครแต่ละคนจะนำทฤษฎีปฏิบัติที่ดีและเหมาะสมมาปฏิบัติ โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของการสำรวจภาค ศึกษาม ในการพัฒนาเด็ก และประสบการณ์ส่วนบุคคล โปรแกรมสำหรับการอยู่อาศัยส่วนใหญ่ สำหรับเยาวชนที่ไร้ที่อยู่ นั้น เป็นเด็กซึ่งถูกแยกจากครอบครัว และเป็นเด็กในวัยใกล้เคียงกัน จึงทำให้ ปัญหาที่นั่นแสดง ดังนั้นทวอาสาสมัครจึงได้รับมอบหมายให้มาช่วยเหลือการบริการรักษาสาธารณสุข สามารถให้ในด้านความต้องการปฏิบัติขั้นพื้นฐานในสังคม แต่เยาวชนส่วนใหญ่ต้องการการช่วยเหลือและ สนับสนุนในเรื่องอา ในส่วนของการเรียนรู้ให้การศึกษา นั้น โปรแกรมการศึกษาเกี่ยวกับอาชีพ จะ เป็นแนวหลักใหญ่ซึ่งอยู่ในโปรแกรมการให้ที่อยู่อาศัย แต่อย่างไรก็ตามโครงการกระจายรายได้ ที่ใช้ แรงงานเด็กนั้นจะต้องระมัดระวังในการเริ่มต้น ส่วนสำคัญในการที่ส่งเสริมและพัฒนาเด็ก ก็คือ การ นันทนาการและทักษะการใช้เวลาว่าง ซึ่งจะมีโปรแกรมพิเศษที่ตามมา ได้แก่ 1. โครงการตีคว่ำเถียงและ สวม 2. โครงการเสริมสร้างกำลังเยาวชน 3. ห้องสมุด 4. โครงการอ่าน 5. การเพิ่มเงินช่วยเหลือ 6. การศึกษาถึงแวดล้อม 7. คลับเฮาส์ และ 8. การดูแลเด็ก

บราวน์ (Brown, 1994) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การจัดดำเนินงานของศูนย์กลางเด็กเล็ก : กรณีศึกษาของศูนย์กลางการพัฒนาเด็กของเบนซาเต็ม" เพื่อศึกษาถึงความเข้าใจและการจัดโปรแกรมสำหรับวัยรุ่นที่ถูกกักขัง การวิจัยครั้งนี้เป็นการรวบรวมข้อมูลจากการจัดองค์การโดยการใช้เทคนิคทางมนุษยวิทยา เป็นการสังเกตผู้มีส่วนร่วมในช่วงเวลานั้น และการวิเคราะห์เหตุการณ์ และการสัมภาษณ์ เพื่ออธิบายถึงวัฒนธรรม ผลการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่า ศูนย์กลางการพัฒนาเด็ก ถูกแบ่งแยกออกเป็น 2 วัฒนธรรม ซึ่งขาดการประสานงานกัน จุดเน้นของการศึกษานี้ สภาพการจัดองค์การของศูนย์เยาวชนได้รับการพัฒนาในรูปแบบของคุณค่า ความเชื่อ และพฤติกรรมภายใน 2 วัฒนธรรมนี้

เบค (Beck, 1996) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมการป้องกันและการเข้าแทรกแซง" เพื่อสำรวจการป้องกันและกวดวิธิการเข้าแทรกแซงสำหรับเยาวชนโดยการตรวจสอบโปรแกรมหลังจบการศึกษา, ซึ่งศูนย์เยาวชนแมนเชสเตอร์ ทำการเปิดให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพมาเป็นระยะเวลา 25 ปี สามารถบริการเด็กได้ 200 คนต่อวัน ซึ่งยังไม่เปิดกว้างสำหรับเด็กทั้งหมด ในการพัฒนาเด็กนั้น จะต้องได้รับการสนับสนุนจากสภาพแวดล้อมที่มีความอบอุ่น การร่วมมือกัน การเรียนรู้ และความสนุกสนานในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาในเชิงคุณภาพ โดยการสอบถาม การสังเกต การสัมภาษณ์กับเจ้าหน้าที่และผู้ปกครอง รวมไปถึงการเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย ผลการศึกษานี้ เพื่อการนำเสนอรูปแบบของโปรแกรมหลังการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ เช่น สามารถนำไปพิจารณาเป็นแนวทางของรูปแบบการปฏิบัติที่ดีที่สุดของการวิจัยในเชิงการบริหารและการศึกษา แนวคิดหลักที่ได้จากการวิเคราะห์ที่เกี่ยวข้องกับความสำคัญของโครงสร้าง คือ ความอบอุ่น และความสำเร็จทางการศึกษาจากการพัฒนาของการปฏิบัติทางโปรแกรม

ไซรัส (Cyrus, 1996) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "บทบาทของผู้นำเยาวชนต่อการเป็นผู้ประสานงานระหว่างครอบครัวกับศูนย์เยาวชน" โดยมุ่งศึกษาถึงบทบาทการเป็นผู้นำ และความรับผิดชอบที่ได้รับมอบหมายต่อการเป็นผู้ประสานงานในโรงเรียนเคนดัลล์ และตรวจสอบความเป็นผู้นำในการประสานงานระหว่างบ้านกับศูนย์เยาวชน เพื่อชี้ให้เห็นถึงคุณลักษณะที่พึงประสงค์สำหรับการเป็นผู้ประสานงานในตำแหน่งผู้นำเหล่านี้ โดยการสำรวจจากเจ้าหน้าที่ศูนย์เยาวชน ผู้บริหารโรงเรียน และนักสังคมสงเคราะห์ จำนวน 226 คน ใน 88 ประเทศ การสำรวจประกอบด้วยเนื้อหา 4 ส่วน คือ ความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนและชุมชน, บทบาทการเป็นผู้นำเยาวชน, ทักษะความชำนาญ และคำถามแบบปลายเปิด ผลการศึกษานี้สามารถช่วยพัฒนาโปรแกรมการฝึกให้บริการเกิดประสิทธิภาพ และสามารถใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาผู้ประสานงานระหว่างบ้านกับโรงเรียนและการประเมินผลโปรแกรมนี้ได้

จากการศึกษารายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ ทอสรุปได้ว่า การศึกษาสภาพ และปัญหาการจัดดำเนินการกิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬาในศูนย์เยาวชนของกรุงเทพมหานคร และเทศบาลนั้น ข้อมูลที่มีอยู่ส่วนใหญ่เป็นข้อมูลของศูนย์เยาวชนในสังกัดสำนักสวัสดิการสังคม กรุงเทพมหานคร และยังเป็นข้อมูลการจัดกิจกรรมของศูนย์ฯ โดยภาพรวม มีรู้ศึกษาในเรื่องเกี่ยวกับ กิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬาโดยเฉพาะ ทำให้ไม่ทราบรายละเอียดของข้อมูลที่ชัดเจน ส่วน ข้อมูลเกี่ยวกับศูนย์เยาวชนของเทศบาลนั้นยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาในเรื่องนี้มาก่อน ผู้วิจัยจึงมีความ สนใจที่จะศึกษาสภาพ ปัญหาและเปรียบเทียบปัญหาการจัดดำเนินการกิจกรรมการออกกำลังกายและ กีฬาในศูนย์เยาวชนของกรุงเทพมหานครและเทศบาล ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ มีปัญหาและ อุปสรรคในการปฏิบัติงานคล้ายคลึง หรือแตกต่างกันอย่างไร ดังนั้นผลการวิจัยคงจะเป็นประโยชน์ต่อ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาลดอุปสรรค และปรับปรุงการจัดดำเนินการ กิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬาในศูนย์เยาวชนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่าง รวดเร็ว เพื่อให้สามารถจัดบริการกิจกรรมต่าง ๆ ให้กับผู้มาใช้บริการได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้ง กำหนดกลไกการบริหารจัดการให้เหมาะสม เพื่อให้เกิดการประสานการดำเนินงานได้อย่างต่อเนื่อง ต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย